

ת"פ 14327/07/19 - מדינת ישראל נגד כרמל מעודה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
ת"פ 14327-07-19 מדינת ישראל נ' מעודה

בפני
בעניין: כבוד השופט עמי קובו
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

כרמל מעודה

הנאשמת

ב"כ המאשימה: עו"ד איריס פיקר
ב"כ הנאשמת: עו"ד שירן ברגמן
גזר דין

רקע

1. הנאשמת הורשעה לאחר ניהול הוכחות בעבירות כדלקמן:
 - א. **התעללות בקטין או חסר ישע (ריבוי עבירות)**, לפי סעיף 368 סיפא בחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק").
 - ב. **תקיפת קטין או חסר ישע (ריבוי עבירות)**, לפי סעיף 368ב(א) סיפא בחוק.
2. על פי המתואר בעובדות כתב האישום המתוקן, וכפי שעולה מהכרעת הדין, בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, שימש גן משפחתון "בייבי לאו" בראש העין כגן פרטי, המיועד לתינוקות ופעוטות בין הגילאים שלושה חודשים עד שלוש שנים. הנאשמת הייתה הבעלים ומנהלת הגן. מתוקף תפקידה ומפאת גיל הקטינים בגן, הייתה הנאשמת אחראית על הקטינים.

במהלך התקופה שבין 27.5.19 ועד 20.6.19^[1] עשתה הנאשמת בקטינים, ילידי 2016-2018, מעשי התעללות ותקיפה. בהזדמנויות רבות ושונות במהלך עבודתה תקפה הנאשמת תינוקות ופעוטות בגן הילדים, בין היתר, בכך שכיסתה את ראשם של הקטינים בשמיכה וישבה עליהם למניעת תזוזה; קשרה ידי קטין באמצעות חוט למשך דקות עד שעות; הרימה קטינים באמצעות אחיזה בכוח בזרוע, הניפה אותם באוויר והכל עד להטחתם ברצפה; טלטלה תינוקות; העמידה פעוטות עם הפנים אל הקיר, לעתים למשך מספר שעות; הצליפה בקטינים באמצעות חיתול; סטרה להם; צבטה ומשכה ראשם של פעוטות לאחור תוך חסימת אפם ופיהם, עד שהתגלעו קשיי נשימה.

לאחר ניהול הליך הוכחות הורשעה הנאשמת בביצוע **עבירת התעללות בקטין**, לפי סעיף 368 סיפא בחוק באישומים הבאים: אישום 1 (2 קטינים), אישום 2, אישום 4, אישום 7 (2 קטינים), אישום 8, אישום 9, אישום 10, אישום 11, אישום 12 (2 קטינים), אישום 14, אישום 15, אישום 16 (2 קטינים), ובאישום 18 (2 קטינים) -

סה"כ 13 אישומים, ומתוכם חמישה אישומים כלפי שני קטינים, כלומר 18 מעשי התעללות בקטין.

כן הורשעה הנאשמת בביצוע עבירת **תקיפת קטין**, עבירה לפי סעיף 368ב(א) סיפא בחוק באישומים הבאים: אישום 1 (2 מקרים), אישום 2 (3 מקרים), אישום 3, אישום 4 (2 מקרים), אישום 5, אישום 6 (3 מקרים), אישום 7 (3 מקרים), אישום 8 (4 מקרים), אישום 12 (3 מקרים), אישום 13 (3 מקרים), אישום 14, אישום 16 (3 מקרים) ואישום 18 (6 מקרים) - **סה"כ 13 אישומים, 35 מעשי תקיפת קטין.**

העבירות בוצעו כלפי עשרה פעוטות (לגבי פעוט נוסף, ש.ש, לא נקבע כי המעשה שבוצע כלפיו עולה כדי עבירה פלילית).

3. בהכרעת הדין נקבע כי הנאשמת, שהיא בעלת גן ילדים וגננת בגן, שהייתה אמונה על שלומם, ביטחונם ורווחתם של התינוקות והפעוטות בגן, בגילאי שלושה חודשים עד שלוש שנים, ביצעה במהלך התקופה הרלוונטית, פעם אחר פעם מעשי תקיפה והתעללות בתינוקות ובפעוטות בגן, יום אחר יום. מדובר בסדרת מעשים מתמשכת שיש בה פוטנציאל רב לגרימת סבל או נזק לפעוטות, ויש בה משום אכזריות, הטלת אימה, ביזוי השפלה או דיכוי. כל זאת תוך שקיים פער כוחות רב, ויחסי תלות בין הנאשמת, הגננת, לבין העוללים הרכים בשנים. מעשי הנאשמת הטילו מרות ומורא על הפעוטות, והיה בהם משום ענישה והפחדה, תוך שניכר כי הפעוטות היו חסרי ישע לחלוטין אל מול הנאשמת.

כך למשל, הנאשמת קשרה את ידיו של פעוט כבן שנה ו-11 חודשים (ע.ד) מאחורי גבו באמצעות חבל לפרקי זמן ממושכים על אף בכיו. באחד מהמקרים הנאשמת סטרה לו, והטיחה אותו על גבו על הרצפה. היא קשרה את ידיו באמצעות חבל מאחורי גבו, הפעוט צרח מכאבים ונפל על הרצפה בעודו קשור ומתפתל. הנאשמת הותירה אותו קשור ובוכה על הרצפה ורק כעבור 28 דקות התירה הנאשמת את ידיו. במקרה נוסף הנאשמת הטיחה את הפעוט בכוח לכיסא והשליכה אותו בחוזקה לתוך לול ולאחר כן הטיחה אותו בחוזקה בכיסא, צבטה אותו והטיחה את ראשו בשולחן. בהמשך, הנאשמת דחפה אותו לאחור עד שקיבל מכה בראשו, והטיחה אותו על כיסא בחוזקה חרף בכיו. לאחר מכן, כשהפעוט ישב על כיסא, הנאשמת משכה את ראשו לאחור בכוח עד שהוא נפל לאחור על הרצפה, והטיחה אותו על כיסא. הנאשמת נטלה חבל וקשרה את זרועותיו מעל המרפק, והוא ניסה להתהלך בגן בעודו בוכה, ורק כעבור 35 דקות בהן היה קשור, הייתה זו פעוטה בגן שהתירה את החבל מידי וסייעה לו.

במקרה נוסף, קשרה הנאשמת את ידיו של הפעוט בחבל כשידיו לאחור מעל מרפקיו וזאת כשהוא בוכה ומנסה להתנגד, למשך 15 דקות. לאחר כן, שבה וקשרה את ידיו של הפעוט מאחורי גבו למשך 54 דקות נוספות, ואף האכילה אותו בעודו קשור. הנאשמת הצמידה את ידיו של הפעוט מאחור בעודו שוכב על בטנו, וישבה על גופו.

במקרה נוסף, סטרה לפעוט הנ"ל (ע.ד), צבטה אותו, דחפה אותו בראשו, העמידה אותו בשילוב ידיים למשך זמן משמעותי והטיחה אותו על המזרן בחוזקה. במקרה אחר הכתה הנאשמת את הפעוט במצחו, והוא נהדף אל הקיר ובכה. בהמשך, הנאשמת סטרה על לחיו פעמיים, ולאחר מכן במשך כעשר דקות, ישבה הנאשמת על ע.ד, שאותו כיסתה בשמיכה, לרבות ראשו ופניו. הנאשמת אחזה ברגליו באמצעות רגליה, הצמידה את ראשו למזרן בידה האחת, ובידה השנייה אחזה בו באזור הפה.

במקרה אחר, כלפי אותו פעוט (ע.ד), ניגשה הנאשמת לפעוט והפילה אותו מהכיסא בחזקה על הרצפה, הוא נחבט בגבו ובראשו ובכה. בהמשך, הנאשמת הושיבה אותו על "כיסא ההגבלה" בחדר השינה של הגן, כיבתה את האור ויצאה. מעשיה האלימים כלפי הפעוט הסלימו לכדי השכבתו על מזרן בחדר השינה, תוך שהנאשמת הצמידה את ידיו לאחור וישבה עליו. היא כיסתה את גופו, ראשו ובחלק מהזמן גם את פניו, ישבה על רגליו

ונשענה עם ידיה על גבו וכפות ידיה לוחצות על ראשו, כך למשך 11 דקות, בעודו בוכה.

במקרה נוסף, כלפי אותו פעוט (ע.ד.) בהיותו שוכב על בטנו, הנאשמת ישבה על גבו ולחצה בידה על פני המכוסות בשמיכה בעודו בוכה, כך למשך מספר דקות ובהמשך שבה והטיחה את ראשו למזרן בכל פעם שסובב את ראשו.

במקרה נוסף הושיבה הנאשמת את הפעוט (ע.ד.) על כיסא שהונח באופן לא מאובטח על שולחן, כשחלקו באוויר, בעת ששטפה את רצפת הגן. הפעוט נפל שוב ושוב עם הכיסא מהשולחן ובכה, ובכל זאת החזירה הנאשמת באגרסיביות את הפעוט לכיסא שהונח באופן מסוכן על השולחן. לאחר מכן, ישבה על הפעוט בעודו שוכב על בטנו, כשפניו מכוסות בשמיכה והיא מונעת כל תזוזה של ראשו.

במקרים שונים הנאשמת העמידה פעוטות שונים כשידיהם שלובות ופניהם מופנות לקיר למשך זמן ממושך, על אף שהפעוטות בכו והתקשו לעמוד ללא תזוזה לפרק זמן ממושך. כך למשל הנאשמת העמידה פעוטה כבת שנתיים וחצי (א.ב.י.) כשפניה מופנות לקיר למשך 4 שעות תמימות, מבלי שיכלה להישען או להיתמך בדבר. במקרה אחר הנאשמת העמידה פעוטה בת שנתיים (נ.ק.) למשך 40 דקות בידיים שלובות ללא אפשרות להישען, כאשר כל ניסיונותיה של הפעוטה לשבת, להישען או להפסיק לשלב ידיים, לא צלחו, ובכל עת שהבחינה בכך הנאשמת, היא הורתה לה לשוב ולעמוד בידיים שלובות. במקרה אחר, הנאשמת העמידה את אותה פעוטה כבת שנתיים (נ.ק.) במשך קרוב לשעתיים בעת שיתר ילדי הגן אוכלים את ארוחת הבוקר ובהמשך נמצאים במפגש, כשהפעוטה מבטאת בברור מצוקה וקושי - היא בוכה לאורך זמן ומנסה לנוע בגן. במקרה אחר הנאשמת הטיחה תינוקת בת שנה ו-3 חודשים (ל.ט.) על המזרן ודרכה על גבה. בהמשך, הרימה את הפעוטה באמצעות ידה ורגלה, והשעינה אותה על גבה על דופן הלול באופן שראשה נשמט לאחור.

מעשיה של הנאשמת כללו הצלפה בפעוטות באמצעות מגבת, משיכת ראשם בחוזקה לאחור, הטחתם בחוזקה על כיסא או על מזרן והכאתם, האכלת תינוק באמצעות בקבוק בכוח וחרף התנגדותו, סיבוב ידה של פעוטה לאחור והרמתה באמצעות ידה המסובבת וגרירתה תוך שהיא בוכה, ובעיטה וסטירה לפעוטה אשר ממרת בבכי. הנאשמת משכה וצבטה באוזנה של פעוטה, דחפה תינוקת לרצפה ואז הטיחה אותה שוב ושוב בכיסא עד שבכתה. הנאשמת אף הרימה פעוטה מצווארה והעמידה אותה, באופן שגרם לה לכאב הניכר בבכיה וכן הרימה תינוקת (ל.ט.) והטיחה אותה בחוזקה לעבר הספה.

בנוגע לפעוט נוסף, אשר סבל מנטייה להקאות (א.ע.), הנאשמת הייתה בחוזקה את ראשו לאחור בעודה מכסה בידה את פיו ואפו עד שניכר בברור שהוא התקשה לנשום ובכיו מעיד על הכאב הרב שחש. היא העמידה אותו והייתה את ראשו לאחור בחוזקה פעם נוספת עד שבכה. למחרת היום, הנאשמת ראתה שא.ע. הוציא מפיו אוכל שלעס, הורתה לו לשוב ולאכול את האוכל, והוא עשה כן.

בנוגע לשני פעוטות (ע.ד. ו-ל.ט.), הנאשמת סטרה על לחיו של פעוט וטלטלה את ראשו מצד לצד ואחזה בידיהם של שני הפעוטות השלובות מאחורי גופם בעודם שוכבים על בטנם, בוכים ומנסים להיחלץ מאחיזתה, ובהמשך לכך הצליפה באמצעות מגבת בראשם, הטיחה את הפעוטה על המזרן, הניחה את רגלה על גבה של הפעוטה ואחזה בידי של הפעוט המשוכות לאחור, בעוד שניהם בוכים. הנאשמת משכה את ידיו של הפעוט לאחור כששכב על בטנו בעודו בוכה מכאב, והפכה בחוזקה שוב ושוב את ראשה של הפעוטה.

תסקיר שירות המבחן

4. על פי תסקיר שירות המבחן, הנאשמת חוותה בילדותה אירועים טראומטיים והתמודדה עם חוויות

של ניכור, בדידות וקשיים חברתיים. באותן שנים חוותה מצוקה רגשית קשה ומחשבות אובדניות, התקשתה לשתף את בני משפחתה ועשתה מאמץ לשמור על תפקוד תקין. היא השלימה 12 שנות לימוד ותעודת בגרות מלאה. בתום לימודיה התנדבה לשירות לאומי למשך שנתיים. בהמשך השתלבה בלימודי תואר ראשון בחינוך במכללה לבנות, והיא בעלת תעודת B.A. בחינוך. מגיל 14 ולאורך השנים עבדה במקביל ללימודיה בטיפול בילדים ולקראת תום לימודיה במכללה בשנת 2016, פתחה את הגן בו ביצעה את העבירות. לאורך חייה הבוגרים חוותה תנודות במצב רוחה, תחושות ייאוש, בדידות חברתית וקשיים רגשים.

שירות המבחן התרשם שהנאשמת בת למשפחה בה מערכת היחסים מורכבת, אב דומיננטי והאם לא היוותה לנאשמת מקור לתמיכה. המשפחה מאופיינת בהיעדר תקשורת פתוחה, אווירה של הסתרת קשיים, יחסי תלות כלכליים ואישיים וקושי בנפרדות ובמתן עצמאות. מאז מעצרה של הנאשמת, משפחתה נרתמה לסייע ולתמוך בה.

הנאשמת נעדרת עבר פלילי. הופנתה לשירות המבחן במסגרת הליך המעצר, אז התרשמו מהנאשמת כמי שתפקודה במסגרות השונות לאורך חייה היה תקין, מפגינה ביטחון ועצמאות כלפי חוץ בפער משמעותי לקשייה הרגשיים, החברתיים והמשפחתיים. כן התרשמו מקהות חושים כלפי ילדי הגן ונתק רגשי באשר לחומרת המיחוס לה. בהמשך, היא שוחררה ממעצר. במהלך הקשר הטיפולי עמה בשירות המבחן, הנאשמת גילתה יותר הבנה לחומרת העבירות ולנזק הקשה שגרמה לפעוטות ולהוריהם וניסתה להבין כיצד התדרדר תפקודה כגננת עד לביצוע העבירות.

הנאשמת הודתה ונטלה אחריות לביצוע העבירה, הביעה חרטה וכאב על הנזק והפגיעה בפעוטות ובהוריהם והבנה לפגיעה באמון ההורים בגורמי החינוך של ילדיהם ואמון הילדים בדמויות מטפלות. תארה את הרקע לעבירות בתקופה אישית ורגשית סוערת, בה חוותה תסכול מתמשך. מסרה שעם הקמת הגן היו בו חמישה ילדים ואז הצליחה לתפקד היטב וחוותה תחושת הצלחה והערכה מצד בני משפחתה להם סייעה כלכלית וכן מצד הורי הילדים בגן, אשר עמם קיימה קשרי חברות. באופן הדרגתי הגדילה את כמות הילדים בגן ל-17 ילדים ולצורך כך הסתייעה בשתי מטפלות, אחת עבדה במשך שנתיים אך הנאשמת לא הצליחה להעסיק מטפלת נוספת באופן יציב. הנאשמת תארה שבמצב זה, לא הצליחה להציב לפעוטות גבולות, חוותה אובדן שליטה על ניהול המקום ועל הטיפול בהם. הנאשמת שבה והדגישה את הלחצים והמתח שבהם הייתה נתונה נוכח ריבוי הילדים בגן והיעדר צוות קבוע ומיומן, תארה את קשייה להתמודד עם האחריות הכרוכה בניהול גן בקנה מידה גדול כאשר היא לא שיתפה ולא פנתה לעזרת סביבתה. בנוסף לכך חוותה לחץ מצד בני משפחתה לספק פרנסה קבועה. כיום מבינה שפרקה את התסכול והקשיים שחוותה באותה התקופה על ילדים חסרי ישע והיא חווה כאב וכעס עצמי בשל כך. תיארה נתק רגשי שגרם לה לפעול באופן מתעלל תוך קושי לעצור את התנהגותה ולבחון אותה באופן ביקורתי. רק כיום, מבינה את חומרת המעשים ומתארת עיסוק חוזר בפגיעה בילדים ובהוריהם וחששות ביחס לעתידה. הנאשמת מבטאת הבנה לכך שעונש מאסר בפועל תואם את חומרת העבירות והיא מכינה את עצמה לכך.

בפגישות עמה ביטאה מצוקה רגשית, מחשבות של ייאוש ולעיתים משאלת מוות ועל כן הופנתה לפסיכיאטר, אשר מצא שהנאשמת מתמודדת עם פוסט טראומה ודיכאון. בהמלצת הפסיכיאטר פנתה לטיפול בעמותת "חכמה נשית" ועד כה התקיימו עמה ארבעה מפגשים ומגורמי הטיפול בעמותה נמסר שהקשר עם הנאשמת ראשוני מאוד.

בסיכום התרשם שירות המבחן שהנאשמת תפקדה לאורך השנים באופן תקין במסגרות חייה, וקיים פער

משמעותי בין תפקודה התקין לבין התנהגותה בעבירות, כאשר ניתן להסביר זאת בין היתר סביב חוויות פגיעה שחווה מאז ילדותה, באופן שפגע בהתפתחותה הרגשית וביכולתה לגלות אמפתיה, יצר דימוי עצמי נמוך, נטייה לרצות וקושי לשלוט על דחפים. זאת בנוסף ליחסים המשפחתיים המורכבים ולתלות הכלכלית של הוריה בה. הגדלת הגן אפשרה לה רווחים כלכליים ורגשיים של תחושת ערך ושייכות מול הוריה והורי ילדי הגן, בעיקר נוכח הצורך המופגן להצגת הצלחה ומנגד הגבירה לחצים, מתח ותסכול סביב אבדן השליטה על ניהול הגן, כאשר פער זה הגביר את חוסר יכולתה לפנות לעזרה. מצב זה הגביר את מצוקתה ובעקבותיו הנתק הרגשי התעצם עד כדי התנהגות אלימה, פוגענית וחסרת רסן.

בהערכת הסיכון להישנות התנהגות אלימה התייחס שירות המבחן לנטייה לנוקשות חשיבתית, עמדות הנותנות לגיטימציה לשימוש באלימות ככלי חינוכי, חוסר יציבות רגשי, ואימפולסיביות, ונמצא כי רמת הסיכון להישנות התנהגות אלימה היא בינונית וכך גם חומרת הפגיעה אם תתרחש.

כגורמי סיכון להישנות ביצוע עבירות שירות המבחן התרשם שלמרות שהנאשמת לוקחת אחריות על מעשיה ומביעה חרטה, היא אינה מבינה לעומק את גודל הנזק שגרמה לילדים ולמשפחותיהם, ומצבי מצוקה, לחץ ותסכול עלולים להביאה להתנהגות קיצונית בפרט כלפי חסרי ישע. כגורמי סיכוי לשיקום מנה שירות המבחן את היותה נעדרת עבר פלילי, תפקודה התקין במסגרות חייה, הגעה להישגים לימודיים וסיום תואר ראשון, נטילת אחריות והבעת חרטה ושיתוף הפעולה המלא מצדה המצביע על נכונות לערוך שינוי בהתנהגותה, נכונותה לשאת בעונש מאסר מתוך הבנה שענישה זו הולמת את חומרת מעשיה ותאפשר ביטוי חיצוני לחרטה שחשה. **לפיכך המליץ שירות המבחן על הטלת עונש מאסר התואם את חומרת העבירות, ושילובה בטיפול רגשי תומך ומעקב פסיכיאטרי במסגרת שב"ס.**

תסקירי נפגעי העבירה ועדויות הורי נפגעי העבירה

5. **תסקיר על אודות הקטינים ע.ד (יליד 2017) וג.ד (יליד 2018)** - נפגעי העבירה הם אחים. האם תיארה שלאחר שנחשפה לפרשה, היתה המומה ובכתה במשך ימים. רק לאחר שזומנו למשטרה הבינו שע.ד חווה התעללות קשה מצד הנאשמת.

השלכות הפגיעה על ע.ד - הוא אהב להגיע לגן עד ליום האחרון. רק לאחר שאמו הודיע לו שלא ישוב יותר לגן, הוא הפסיק לדבר על הנאשמת בבת אחת. **מאז אותו היום חל שינוי דרמטי בהתנהגותו, הוא הפך לפעוט שאומר "לא" על הכל, איבד אמון במבוגרים סביבו ובהוריו, התקשה לצור קשר עם צוותי הגנים הבאים בהם שולב, סירב לישון וסירב שהצוות יחליף לו חיתול.** הוא סובל מקשיים חברתיים, אינו יודע כיצד לשחק עם ילדים או ליצור תקשורת עם בני גילו וחווה כאב רב על כך שאין לו חברים בגן. **הוא חווה התקפי זעם קשים ואלימים, במיוחד כלפי אחיו הצעיר ואמו, מראה תוקפנות קשה באופן חריג לגילו הצעיר. ההורים תארו בנוסף פגיעה בתחום האכילה, כאשר הוא מאביס את עצמו באוכל, אוכל כמות גדולה בפרק זמן קצר, וחושש לקחת אוכל ללא רשות הוריו.** כיום מצבו השתפר מעט בתחום זה. במשך תקופה ארוכה היו לע.ד קשיי שינה, והוא לא הסכים לישון עם שמיכה. כיום קיים שיפור במצב זה.

השלכות הפגיעה על ג.ד - בשנתו הראשונה בגן התנהג באופן רגזני, בכה בכל פעם שבאה לקחת אותו, כעס ולא רצה ללכת לגן. רק לאחר שהעבירו אותו לגן אחר הוא החל לחייך. **היו לו התקפי זעם קשים והוא נהג לנשוך ולהכות. הוא חווה עיכוב שפתי משמעותי ביחס לגילו.**

ההשלכות על המערכת המשפחתית - האם בחרה לחשוף את הפגיעה מול התקשורת, **עזבה את מקום עבודתה והתמסרה לעיסוק המשפטי והתקשורתי.** חווה רגשות אשם עזים על בחירתה בגן זה ועל שנתנה אמון

במי שפגעה קשות בילדיה. האב תאר שלאחר חשיפת האירוע חווה התמוטטות פיזית ונפשית, ירד במשקל, החל ליטול טיפול תרופתי, ולא הלך לעבודה במשך 3 חודשים. האב האשים את עצמו שלא ראה את הפגיעות בילדיו, חווה קשיי שינה, חרדות וקושי במתן אמון במסגרות החינוכיות החדשות של ילדיו.

להערכת עורכת התסקיר, עוצמת ההלם מגילוי הפגיעה עדיין ניכרת על נפשם וגופם של ההורים, הם מתמודדים עם הקשיים בגידולם של שני הילדים המתמודדים בעצמם עם השלכות הפגיעה על גופם ונפשם, והם נמצאים בתחילת הדרך לשיקום חייהם.

6. **עדוּתָה של אמם של ע.ד ו-ג.ד** - תארה את הקושי בהתמודדות עם החשיפה של הפגיעה בילדיה ואת תחושת האשם על שלא ידעה על כך בזמן אמת. תארה את הנזקים שנגרמו לילדיה בעקבות הפגיעה בהם, היותם מלאים בפחדים וחסרי אמון. האם תארה בכאב אירועים מתוך כתב האישום שהופנו כלפי בנה, והפער ביניהם לחוויית הביטחון שחשה באשר לשהיית ילדיה בגן. האם פנתה לנאשמת בבכי ושאלה מדוע פגעה בילדיה, ובפרט כאשר היתה חברתה הטובה והיא נתנה בה אמון מלא.

7. **תסקיר על אודות הקטינה נ.ק - בימים הראשונים לאחר חשיפת הפגיעה נ.ק החלה לספר להוריה על כך שהנאשמת היתה מרביצה לילדים, היא נהגה לכסות את בובתה ולהטיח אותה ברצפה, בכתה מתוך שינה וכאשר האב היה ניגש אליה ראה שהיא עומדת עם ידיה מאחורי גבה.**

השלכות הפגיעה בנ.ק - ההורים תארו את נ.ק כילדה עצובה, חסרת שמחת חיים וכעוסה וזאת בהשוואה למי שהייתה טרם כניסתה לגן. לאחר שההורים הודיעו לנ.ק שלא תחזור יותר לגן, לאחר חשיפת הפגיעות, חל שינוי עצום בהתנהגותה, **בימים הראשונים החלה להכות את עצמה ולמשוך בשערה, החלו התפרצויות זעם, זרקה חפצים, הטיחה את בובתה בשולחן.** לאחר כחודשיים שולבה בגן אחר, שם נהגה **נ.ק. להכות את הצוות ואת ילדי הגן, לזרוק חפצים ולצעוק בעוצמה.** בבית, בלטו מצבי רוח משתנים, כאשר היא נוהגת להתפרץ בזעם גם ללא סיבה נראית לעין. כיום משולבת בגן עירייה, וקיימים קשיים רבים בכל הרבדים. הגננת מתארת שנ.ק נוהגת לפנות לילדים ולשאול אותם אם הם כועסים עליה, מתקשה להשתתף במפגשים ומרבה להסתתר מתחת לכיסאות. כאשר היא כועסת, היא מגיבה בצעקות ונוהגת לנשוך או להרביץ לעצמה או לשפוך חול על ראשה.

בהיבטי שינה ואכילה - **בימים הראשונים לאחר חשיפת הפגיעות, היתה מתעוררת בלילה בצרחות והאב תאר שכאשר היה מגיע לחדרה להרגיע אותה היא היתה עומדת במיטתה עם ידיה מאחורי גבה.** בתקופה בה שהתה בגן של הנאשמת, היא לא עלתה במשקל בהתאם לגילה. כאשר היתה חוזרת מהגן, סירבה לאכול. ההורים מדווחים על קשיים בתחום האכילה. בבדיקה שנערכה לה, נמצא קושי סביב מזון הנובע ממצב רגשי.

השפעת הפגיעה על המערכת המשפחתית - בתקופת חשיפת הפגיעה האם היתה בחופשת לידה, ונאלצה להתמודד עם הגילוי שבתה חוותה התעללות. בימים הראשונים לאחר החשיפה, האם לא אכלה ולא ישנה במשך ימים שלמים. כיוון שלא אכלה, נאלצה להפסיק להניק את בתה התינוקת וחוותה בשל כך אשמה. עד היום האם מתקשה להתמודד עם השלכות הפגיעה בנ.ק, מחשבות על כך צפות ועולות ללא שליטתה. האב מתאר תחושה של כעס כלפי הנאשמת המציפה אותו מאז חשיפת הפגיעה ועד היום, הוא מתרגז בקלות, מתפרץ, וחסר סבלנות. האב מתקשה בהתמודדות עם תחושות הכעס שחווה.

8. **תסקיר על אודות הקטינה א.ב.י (ילידת 2017)** - ההורים תארו קשר קרוב וחם עם

הנאשמת, אותה נהגו לארח בביתם. כחודש לפני חשיפת הפגיעה, חל שינוי התנהגותי אצל א.ב.י. הכולל התנהגויות תוקפניות שלא אפיינו אותה.

השלכות הפגיעה - ההורים תארו שלאחר חשיפת הפגיעה, א.ב.י. השתנתה מאוד, איבדה את אמונה בעולם, הפכה להיות חשדנית, עצובה ומבודדת חברתית. **לאחר שהפסיקה ללכת לגן, החלה להראות התנהגויות קיצוניות של התפרצויות זעם, אלימות וקשיי התנהגות בבית. היא נוהגת באלימות כלפי אחותה והוריה, נושכת, זורקת חפצים, קורעת דפים, ובנוסף בתחומים שונים נראה נזק ברור ומשמעותי בהתפתחותה. א.ב.י. מאובחנת עם עיכוב התפתחותי בתחום הדיבור.** בתחום האכילה, היא הפסיקה לאכול, ונוהגת לזרוק את האוכל וכן צלחות על הרצפה. בנוסף תארו ההורים נסיגה בעניין הגמילה מחיתולים. מסרו שא.ב.י. הייתה גמולה מחיתולים, אך מאז עולה גרסיה משמעותית בתחום והיא מפחדת ללכת לשירותים. נושא זה גרם לפגיעה חברתית והיא נוהגת להתאפק ימים שלמים.

ההשלכות על המערכת המשפחתית - הפגיעה בא.ב.י. השפיעה גם על הוריה. האם תארה שחייה נעצרו, היא חווה תחושות אשם קשות, מצבה הנפשי הדרדר עד כדי חוסר תפקוד וחוסר יכולת לצאת לעבודה. היא חווה דיכאון ותחושות קשות. עוצמת הבגידה שחשה מהנאשמת שהכניסה אותה לביתה והפכה לחברתה, היא אדירה ואינה נותנת לה מנוח.

א.ב.י. חוותה פגיעה מתמשכת בשנים המשמעותיות ביותר בחייה. השלכות הפגיעה ניכרות כבר כיום על חייה והתפתחותה אינה תקינה. היא חווה קשיים רבים. הפגיעה שיתקה את חיי הוריה והם מתמודדים עם השלכותיה ועם תחושות אשם.

9. **עדות אמה של א.ב.י.** - מאז שא.ב.י. יצאה מהגן היא נאטמה, לא דיברה במשך זמן רב וכתוצאה מכך נוצר לה פער בתחום השפתי. **היא אמורה לעלות לגן שפתי** כיוון שיש לה פערים בתחום השפתי והחברתי שנמצאו באבחונים. בנוסף היא כנראה תישאר שנה נוספת בגן. א.ב.י. חווה פחד מהסביבה וכל דבר מפחיד אותה. בתקופה שקדמה לחשיפת הפגיעה היא הרביצה לכל סביבתה, לאם, לסבתא ולדודה. **לאחר חשיפת הפגיעה, האם לא הצליחה לתפקד ופוטרה מעבודתה ומאז אינה עובדת.** יש להם קשיים כלכליים והיא לא מצליחה לחזור למסלול גם כיום.

10. **תסקיר על אודות הקטינה ל.ט. (ילידת 2018)** - שבועיים טרם חשיפת הפגיעה האם יזמה ביחד עם מספר אימהות פגישה עם הנאשמת בה הביעו חוסר שביעות רצון מההתנהלות בגן. חשיפת הפגיעה בתקשורת גרמה לסערת רגשות. בעקבות חשיפת הפרשה, האם נעדרה מעבודתה במשך מספר שבועות.

השלכות הפגיעה - האם תארה שבמפגש אצל הפסיכולוג שמטפל בבתה, **הבת נטלה בובה, כיסתה אותה בשמיכה והכתה אותה. הילדה מכה את בובותיה גם בבית, מצליפה בהן באמצעות מגבת ומטיחה אותן. היא מבטאת כעס רב במצבים שונים ומשליכה חפצים. היא חווה התקפי זעם בלתי צפויים במהלכם היא צועקת, זורקת חפצים ורועדת. לעיתים פוגעת בעצמה על ידי נעיצת ציפורניה בבשר פניה. מצבי הרוח שלה משתנים תכופות והיא יכולה להתמסר לאימה ובאופן פתאומי להכותה.**

קשייה הרגשיים מקשים על השתלבותה החברתית, היא אגרסיבית כלפי ילדים בסביבתה, ונהגה לנקוט באלימות כלפי צוות הגן. **ל.ט. נוהגת לצעוק ולבעוט מתוך שינה, ומתעוררת בכי.** היא מרבה להתנועע, מתקשה להתמודד עם רעשים המעוררים אצלה אי שקט, מתקשה להתמודד עם לכלוך והיא מגיבה בצעקות כאשר דבר מה מתלכלך. **במישור האכילה, היא ממהרת לסיים את האוכל בצלחתה ואת שאריות האוכל היא**

מחביאה בכיסי מכנסיה. האם תארה חוסר אונים שחשה מול בתה. לט.ט מקבלת מענה טיפולי במרכז להתפתחות הילד.

השלכות הפגיעה על המערכת המשפטית - האם מתארת קשיים בשינה מאז חשיפת הפגיעה, ההורים מתייסרים ששלחו את בתם למקום בו נפגעה, והמשבר הרגשי שעובר על כל אחד מהם מקשה על הקשר הזוגי. ההורים מצויים כיום בהליך טיפולי. סגנון ההורות שלהם השתנה, האם הפכה לחרדתית, היא הפסיקה את שהותה של בתה בשתי מסגרות חינוכיות, ולט.ט אינה נשארת בהשגחת אדם זר.

בסיכום התרשמה עורכת התסקיר כי השלכות פגיעת הנאשמת בל.ט רבות והבולטת בהם היא נטייה לאגרסיה ותוקפנות. **היא נוקטת באגרסיביות כלפי דמויות מטפלות וכלפי בני גילה, משחקה כולל אקטים אלימים, היא זורקת חפצים, נתונה למצב רוח ולהתקפי זעם.** היא נחשפה בשנת חייה הראשונה לשימוש באלימות כדרך לפתרון בעיות ולהתמודדות עם מצבי תסכול וכעס, ואסטרטגיות אלה הופנמו ונדרשת עבודה רבה כדי לשנותם.

11. **תסקיר על אודות הקטין א.ע (יליד 2016)** - השלכות הפגיעה - הנאשמת פגעה באופן משמעותי ביכולתו של א.ע לתת אמון בסיסי בבני אדם. לאחר חשיפת הפגיעה הוא נותר בבית ושולב בשנת הלימודים הבאה בגן עירייה. **בלטו קשייו במתן אמון בדמויות סמכות, הוא סלד ממגע, היה עומד במרחק, קר ומנוכר, בעמדה חשדנית ובוחנת. היה נבהל מתגובה סמכותית של הגננת כלפי אחד מילדי הגן.** הוא לא הצליח לצור אינטראקציה עם שאר ילדי הגן ולרוב היה מבודד בגן.

א.ע אינו מתקרב לאנשים שאינו מכיר, נרתע וחשדן כלפי אחרים. הוא דורש נוכחות מתמדת של הוריו, והוא נוהג לבקש סליחתם לעיתים קרובות על דברים שעשה מתוך חשש לתגובתם. **א.ע הפך לאגרסיבי כלפי הוריו ואחיו, הוא מכה את אחיו ובוועט באמו, ואופן המשחק שלו מרמז על דפוסי אליהם נחשף. הוא מכה את בובותיו, מכסה את ראשו בשמיכה, מכניס אותן לעונש בכלא, לעיתים הולך לחדרו ומכה את מזרן מיטתו, פורק ושב לשחק. חל שינוי בהרגלי האכילה שלו, הוא מרעיב את עצמו ומסרב לאכול במשך שעות ואז מתנפל על האוכל, אוכל מהר ומכניס מזון רב לפיו.**

השלכות הפגיעה על המערכת המשפטית - ההורים חווים תחושת בגידה מצדה של הנאשמת שעליה סמכו. עם חשיפת הפגיעה האם התמוטטה ולא תפקדה, צפתה ברציפות בסרטונים שפורסמו ובכתה ימים ולילות. **האם עזבה את עבודתה ולא שבה לעבוד עד היום.** דפוסי ההורות שלהם השתנו, הם הפכו לחרדתיים ולחשדניים, ומתקשים לתת אמון בגורמי החינוך. לפגיעת הנאשמת בא.ע השלכות רבות, המרכזית בהן היא **הפגיעה באמון הבסיסי שתשפיע על יכולתו לכונן יחסים מיטיבים עם זולתו.**

12. **תסקיר על אודות הקטין א.י (יליד 2018)** - גילוי הפגיעה הוביל לטלטלה אצל ההורים. האם תארה שלא ישנה למשך שבוע ולא הגיעה לעבודתה. בגיל 11 חודשים א.י עדיין לא זחל ולא ישב ובגיל שנתיים החל ללכת. עד היום הוא גורר את רגלו. בבירור רפואי לא נמצא ממצא רפואי. הגננת מתארת הליכה מסורבלת ונטייה למעוד, ותארה בפני ההורים שא.י **נרתע משיבה סביב שולחן, הוא מתמקם על הרצפה או בעמידה סמוך לשולחן אולם אינו יושב.** באבחון שנערך לו תואר שאינו מסוגל לשחק במשך זמן ממושך והוא נוהג לזרוק צעצועים. הוא מתקשה להגיב כאשר קוראים בשמו ובדיקת שמיעה שנערכה לו נמצאה תקינה. קיים עיכוב ברכישת שפה. להתרשמות גורמי המקצוע, העיכוב ההתפתחותי נובע ממצב רגשי. קיימים **קשיים באכילה.** הוא בעל מזג לא שקט, תזזיתי, מצב רוחו סוער והוא מרבה לצעוק ולבכות, מסרב להתקלח. במשך תקופה ארוכה לאחר חשיפת הפגיעה הוא היה בוכה בשנתו,

הוא מתקשה להירדם ומתעורר השכם בבוקר. **מסרב באופן מוחלט להתכסות בשמיכה, וכשאמו מכסה אותו בשמיכה הוא זורק אות השמיכה מעליו.** הוא נוטה להתמרד, מתקשה להתמודד עם גבולות ותסכול, חשדן כלפי סביבתו, נרתע מזרים, וממקומות המוניים. חושש מרעשים, נרתע מרעש והמולת ילדים, ואינו מחייך לאחרים.

השלכות הפגיעה על המשפחה - ההורים חווים רגשות אשם על שלא הצליחו להגן על בנם. המשבר השפיע על כל תחומי חייהם. בתקופה בה נחשפה הפגיעה ההורים היו בטיפול פוריות, אך נאלצו להפסיק את הטיפולים. האם התקשתה לתפקד.

13. **עדות אמו של א.י.** - מאז חשיפת הפגיעה, הוא מטופל על ידי קלינאית תקשורת, ריפוי בעיסוק ופסיכולוג. היה לו עיכוב בזחילה ועד היום הוא גורר רגל אחת. היה עיכוב בכל שלבי ההתפתחות שלו. מאז שהתגלו המעשים הבית אינו רגוע, הילד "קופץ" מכל רעש. ההורים הפסידו ימי עבודה רבים. הוא יכנס כפי הנראה למסגרת של חינוך מיוחד.

14. **תסקיר על אודות הקטינה א.ד. (ילידת 2016)** - אמה של א.ד. מגדלת אותה לבדה. לאחר חשיפת הפגיעה, האם הצליחה לשמור על תפקוד כלפי חוץ. רק לאחרונה חוותה התמוטטות והרשתה לעצמה להישבר. א.ד. נותרה ללא מסגרת לאחר חשיפת הפגיעה, התלוותה לאימה שעבדה כסייעת בגן ילדים. היא התקשתה להשתלב ונהגה להעביר את ימיה כשהיא עומדת בפינת הגן.

השלכות הפגיעה - האם מתארת שכיום א.ד. **סוערת, רגישה מאוד, מרבה לבכות וכל דבר מערער אותה.** בשנה שלאחר עזיבת הגן היא שולבה בגן עירייה וגילתה קושי להסתגל למסגרת. **קשיי ההסתגלות כללו התקפי זעם במהלכם היתה משתטחת על הרצפה ומסרבת לקום, היתה מדברת בלחש עד שהגננות התקשו להבין את דבריה.** האם נאלצה לשהות שעות רבות בגן עם בתה ולעיתים לקחת את בתה מוקדם יותר. **הוחלט על השמתה במסגרת של החינוך המיוחד.** האם מתארת ש.א.ד. **נוהגת בהענשה עצמית, במצבים מסוימים היא מעמידה עצמה בפניה, הן בבית והן בגן.** היא חוששת שמא אמה תכעס עליה. היא נוטה לדחוס את המצוקה כלפי עצמה וזקוקה לעזרה. **בשנה הנוכחית בגן עולה התנהגות אלימה אקטיבית מצדה, היא זורקת דברים, מושכת בשיער ונושכת.**

השלכות הפגיעה על המערכת המשפחתית - האם מתארת שמאז חשיפת הפגיעה מצב רוחה ירוד והיא איבדה את שמחת החיים. האם נפרדה לאחרונה מבן זוגה שיחסיהם נפגעו בגין התסכול שחשה. האם מתקשה להמשיך בעבודתה כסייעת בגן בשל מצבים המציפים אצלה את הפגיעות בבתה. היעדרותה מעבודתה לצורכי הטיפול בבתה גורמת להפסד כלכלי כאשר היא המפרנסת היחידה. א.ד. **משולבת כיום בחינוך המיוחד** לאחר שהתקשתה להסתגל למסגרת קודמת, יכולתה לוויסות עצמי לוקה בחסר, היא מתקשה להרגיע את עצמה, יש לה **נטייה להענשה עצמית, המזג שלה סוער והיא נוטה להתקפי זעם.**

15. **עדות אמה של א.ד.** - לאחר הפרשה נהגה לקחת את א.ד. איתה לעבודה, וא.ד. לא היתה מוכנה להתקרב לצוות הגן שבו עבדה. האם ניסתה לשלבה בגן עירייה, ללא הצלחה, והיום היא בגן לחינוך מיוחד, יש לה בעיות שפתיות ובעיות מוטוריות. **א.ד. מענישה את עצמה, מבקשת מהאם שלא להעניש אותה.** עדיין סובלת מבעיות בדיבור, והומלץ להשאירה שנה נוספת בחינוך מיוחד. א.ד. מרביצה לכל מי שלידה, לפעמים א.ד. **חונקת אותה באמצעות טיטול, מרביצה לבובות שלי, ואף מרביצה לה.**

16. **תסקיר על אודות הקטין א.ק. (יליד 2017)** - א.ק. נולד עם בעיה בכליות, ואחת מכליותיו אינה

מתפקדת. בימים הראשונים לאחר חשיפת הפגיעה והפסקת הגעתו לגן, א.ק החל להפגין ביטויי אלימות תוך כדי משחק, נהג להרביץ לעצמו, דרך לאחיו על הראש, נהג לפזר את משחקיו, זרק אוכל והיכה את כל מי שהיה בסביבתו תוך שהוא מסתכל בהתרסה על אמו ומצפה לתגובתה. בשבועות הראשונים הרבה להכות בובות תוך שהאשימן בכך שלא התנהגו יפה. במקרה אחר נטל חבל קפיצה וקשר את עצמו לכיסא תוך כדי משחק. בגן בו שולב לאחר חשיפת האירועים נהג להכות את הצוות וילדי הגן, והתנהגותו זו חזרה על עצמה גם שהשתלב בגן עירייה. כיום מרבה להכות בבית בעיקר את אחיו. הוא סובל מהתקפי זעם, צעקות, נשיכות ומכות כלפי מי שנמצא לידו. בתגובה להצבת גבולות, הוא מגיב בזריקת חפצים ובכעס רב. כאשר אמו מרימה את קולה הוא משתתק וקופא והאם תארה שא.ק חש חרדה גדולה מקולות חזקים, וכאשר כועסים עליו.

א.ק אינו מסוגל לסבול מגע של מים חמים, והוא מגיב בצרחות וחוסר יכולת לשאת זאת. **כאשר הוא מתלכלך מאוכל או חומרי יצירה הוא מגיב בהיסטריה גדולה**, מורח את הלכלוך ופונה לאמו בתחינה שהיא תנקה אותו. **כאשר הוא רואה אוכל שנופל על הרצפה הוא מסתכל על אמו בחרדה ומיד קם לנקות את הלכלוך**. קיימים קשיי שינה עד היום. הוא מתעורר בלילה בצרחות, מגלה קשיים חברתיים, ומרבה להתבודד בגן. האם תיארה **קושי ועיכוב מבחינה שפתית**. בבדיקה נקבע שלא מדובר בעיכוב התפתחותי, אלא בקושי רגשי.

השפעת הפגיעה על המערכת המשפחתית - האם ילדה שבועיים לאחר חשיפת הפגיעה. במהלך שבועיים אלה הרבתה לעשן, ואושפזה מספר פעמים בשל עליה בחלץ הדם. באשפוז האחרון הוחלט לזרז את הלידה, והיא ילדה שבועיים טרם התאריך המיועד. האם תארה תחושת אשמה על שלא זיהתה שבנה נפגע. האם מתקשה לישון. האם תארה שבנה הבכור (בן 5) אשר כלפיו מופנית עיקר האלימות מצדו של א.ק משתדל להכיל את המעשים כלפיו אך ניכר שהוא למד ממנו ופורץ אף הוא בהתקפי זעם שלא אפיינו אותו בעבר.

17. **עדות אמו של א.ק** - הנאשמת ידעה שהוא בעל כליה אחת וכי עליה לשמור עליו באופן מיוחד. עם חשיפת הפרשה, האם היתה בחודש התשיעי להריונה, אושפזה חמש פעמים בשל צירים מוקדמים ובסוף הוחלט ליילד אותה כיוון שלא הצליחה לעמוד בעומס הנפשי. היא לא תפקדה כאם לאחר הפרשה, והיתה במצב נפשי קשה. מאז חשיפת הפרשה אין לה אמון באף אחד, הקשר הזוגי נפגע עד ששקלו גירושין. **מאז הפרשה א.ק מרביץ בצורה אגרסיבית בעיקר לאחיו. הוא ניסה לחנוק את אחותו התינוקת בחיתול ודחף לה אוכל לפה בגיל 3 חודשים. הכניס אוכל מוצק לפיה. הוא מכה את הבובה שלו ואומר שהיא לא התנהגה יפה. במקרה אחר הוא קשר עצמו לכיסא באמצעות חבל קפיצה**. הוא לא משחק עם חברים בגן, מתבודד. כאשר נכנס לגן חדש שוב הפסיק לדבר. הוא מתעורר כל לילה בצרחות. **כשנופל לו אוכל על הרצפה, הוא מנסה לנקות וחושש שירביצו לו**.

18. **תסקיר על אודות הקטינה א.ו.ע (ילידת 2016)** - בימים הראשונים לאחר חשיפת הפגיעה היא הרביצה לכל אחד בעוצמות שלא ניתן היה להכיל או לעצור אותה, הצליפה בהורים עם מגבת, שרטה ונשכה את אחיה ומבוגרים אחרים במשפחה, היתה רצה כל היום, זורקת את הבובות שלה, מכסה וחונקת אותן, בלילות התעוררה כשהיא צורחת ונאבקת מתוך שינה. זמן קצר לאחר כניסתה לגן של הנאשמת החלה לסבול ממחלות חוזרות, וסבלה משיעול וקוצר נשימה, הופנתה מספר פעמים למיון ונאמר להורים שהיא סובלת מאסטמה והיא טופלה תרופתית. במשך שנה

וחצי ההורים היו מבהילים אותה לבתי חולים בתדירות של פעמיים בשבוע. כשבוע לאחר סגירת הגן, השיעולים וקשיי הנשימה פסקו לחלוטין, כיום היא אינה מטופלת תרופתית ולדברי הרופאים אינה סובלת מאסטמה.

לאחר חשיפת הפגיעה, עלו קשיים רבים סביב האכילה, היתה יורקת את האוכל, הביעה פחד מפני אוכל חם ולהתרשמות ההורים היא אוכלת בכמות גדולה מהמותאם לבני גילה, לא יודעת שובע וכיום היא במשקל עודף. בנוסף היא חווה התקפי חרדה לנוכח רעשים חזקים הבאים לידי ביטוי ברעידות, בכי היסטרי וחוסר יכולת להרגיע אותה במשך דקות ארוכות. היא מפחדת ממבוגרים, וכשנתקלת באדם מבוגר ברחוב היא קופאת, רועדת ובוכה.

השפעת הפגיעה על המערכת המשפחתית - לאחר חשיפת הפגיעה, האם לא עבדה במשך חודשיים, היא לא הצליחה לישון בלילות, תפקודה נפגע, וגילתה אפתיות לסביבה. כיום האם בהריון, רווי בחרדות. א.ע הגיעה למיטתו של האב בלילה בצרחות, הוא חש שגופו קורס, הוא לא הצליח להזיז את גופו, חש כאבים בחזה והתמוטט על הרצפה. הוא פונה לבית החולים ומאותו היום הוא חווה נפילה מתמשכת. הוא טופל על ידי פסיכיאטר. בנם השני, שחווה את זעמה של אחותו שהופנה כלפיו, הושפע ונוטה להתפרצויות אלימות.

19. בעניינו של הקטין ש.ש (יליד 2016) הוגש תסקיר נפגע עבירה ואמו העידה בשלב הטיעונים לעונש. ואולם כיוון שבהכרעת הדין לא נקבע כי המעשים שביצעה הנאשמת כלפי ש.ש עולים כדי עבירה, הרי שלא ניתן לראות בו נפגע עבירה.

ראיות לעונש

20. **כתב תלונה למחלקה לחקירת שוטרים (נע/1) -** הוגש למח"ש מטעם הנאשמת והוריה נגד שוטרי תחנת משטרת ראש העין-שרון, בגין התנהלותם בחקירה ופרסום הפרטים לציבור בפרשה. לטענת הנאשמת והוריה, עדכון ההורים אודות פרטי החקירה, פרסום והדלפת חומרים וסרטונים באמצי התקשורת, בעת חקירת הנאשמת והוריה, אינם חוקיים, גרמו לפגיעה בנאשמת ולהפרת זכויותיה. פרסום הסרטונים בשלב מוקדם של החקירה, יצר אווירה ציבורית פוגענית כלפי הנאשמת ומשפחתה, תוך הלהטת הציבור וגרמו להכפשת שמם של בני משפחתה ולשריפת בית המשפחה. כן עלו טענות נוספות הקשורות בהעברת מידע חקירתי מוכמן להורים והדרכתם בהקשר לפרסום בכלי התקשורת, ופגיעה בזכויות הוריה של הנאשמת כאשר המשטרה אפשרה להורי הילדים להתעמת עם הוריה של הנאשמת בעת שהיו בחקירה בתחנת המשטרה.

בהקשר זה טענה הנאשמת בתלונתה כי גורמי חקירה האיצו בנציגי ההורים לפנות לתקשורת בימי מעצר הימים הראשונים, תוך שהם מתדרכים את הנציגות מה לומר. הנאשמת הפנתה לתכתובת ווטסאפ בין ההורים בגן:

"הייתי היום אצל מפקד התחנה, הוא אמר לי שאנחנו חייבים לעשות באזז יותר רציני, להעלות דברים אישיים ולדבר... הוא אמר שנצטרך הרבה כוחות בשביל לראות מה שהולך שם, ולצערנו אם לא נעשה רעש, היא לא תקבל את מה שמגיע לה, כי רק ככה זה עובד... הוא אומר... שאין לה עבר פלילי, אז רק רעש יזיז דברים!!!".

לכתב התלונה צורפו בין היתר מכתב מטעם הסנגוריה הציבורית ליועץ המשפטי לממשלה; מכתב תשובה מנציב תלונות הציבור על מייצגי המדינה בערכאות ממנו עולה שאין בסמכותו לבקר את החלטת המשטרה, ואולם מצא בתלונה טעם רב ועל כן החליט להעביר את הפנייה לראש אגף חקירות ומודיעין במשטרת ישראל.

21. **חוות דעת קרימינולוגית:** בעניינה של הנאשמת שנערכה על ידי ד"ר ראובן יעקב, קרימינולוג קליני, מיום 1.4.21 (נע/2) - הנאשמת בת 28, רווקה. אביה סובל מבעיות רפואיות שונות, מקבל קצבת נכות ואינו עובד. הנאשמת טיפלה בו לאורך השנים והקשר שלה עמו קרוב. הוא מתואר כאדם נוקשה הכופה את רצונו על בני המשפחה והנאשמת חוותה אלימות במשפחה בילדותה. הנאשמת התמודדה עם קשיים לימודיים וחברתיים מגיל צעיר. בנוסף לכך עברה פגיעה בילדותה. מאז היותה בת 14 החלה לעבוד בטיפול בילדים לשם סיוע בפרנסת משפחתה. בתום שירות לאומי במשך שנתיים, החלה לעבוד כסייעת בגן ילדים ובגיל 21 פתחה גן פרטי בבית הוריה.

במהלך תקופת מעצרה היתה במעקב פסיכיאטרי בשל חשש אובדני וטופלה בתרופות הרגעה. אובחנה לפני כחודשיים על ידי פסיכיאטר שאליו הופנתה על ידי שירות המבחן, כסובלת מפוסט טראומה ודיכאון והומלץ על טיפול תרופתי ופסיכו-תרפויטי.

כיום מצויה בתנאי מעצר בית, ממעטת לצאת מהבית למרות שניתנו לה שעות התאווורות מחשש שיתנכלו לה, מדווחת על שיפור במצבה הנפשי, כאשר היא עדיין מוצפת ברגשות אשם וחרדה לעתידה. היא מקבלת תמיכה מבני משפחתה. מקיימת קשר טיפולי בשירות המבחן במשך כ-8 חודשים, נתרמת מהטיפול, מבינה את חומרת העבירות ואת הנזק שנגרם לילדים ולהוריהם. במקביל החלה טיפול באופן פרטי במסגרת "מרכז חכמה נשית". הנאשמת הודתה בביצוע העבירות מיד עם חשיפתן ולקחה אחריות מלאה למעשיה. במהלך החקירה היתה מזועזעת ממעשיה שאת חלקם לא זכרה, הפגינה אמפתיה כלפי הילדים והוריהם ומגלה הבנה לזעם המופנה כלפיה על ידי ההורים והציבור.

תיארה שחמש השנים שבהן ניהלה את הגן היו אינטנסיביות מאוד וכיום מבינה שלא היתה בשלה לכך. בתחילה היו מעט ילדים בגן, ואז נהנתה מעשייתה, חוותה הצלחה וזכתה להערכת ההורים ובני משפחתה. אולם בהמשך, בלחץ אביה להגדלת רווחי הגן, מספר הילדים הלך וגדל והיא חשה אובדן כוחות ושליטה על הילדים והתקשתה לעמוד בעומס. בתקופה הסמוכה לביצוע העבירות בריאותה הפיזית והנפשית הידרדרה, היו לה מחשבות אובדניות, איבדה 10 ק"ג ממשקל גופה, ורצתה ללכת לטיפול נפשי אך חששה.

הנאשמת היא בעלת שליטה עצמית, מדווחת על תחושות עצב, דכאון, חרדה, בושה ובדידות. דיווחה על אימפולסיביות, נטילת סיכונים, התנהגות כפייתית, הפרעות קשב וריכוז, בכי, הפרעות שינה, הימנעות על רקע חרדה והפרעות אכילה.

המאבחן התרשם כי הנאשמת אשר עברה מסכת חיים קשה, חוותה טראומה מורכבת בילדותה, לצד חוויות קשות של מחסור וחוסר יציבות. הנאשמת הדחיקה את חוויותיה הקשות, באופן שאפשר לה לעמוד במשימות, פיתחה מערכת יחסים סימביוטית עם משפחתה הבאה לידי ביטוי בתלותה בהוריה וקשייה לקיים חיים עצמאיים ובנדלים לצד תחושות ניצול, קיפוח ודחיה. נראה כי על רקע מסכת חייה המורכבת והאירועים הטראומטיים מעברה בשילוב של מבנה אישיותי פגיע ורגיש, התפתחה אצל הנאשמת הפרעת אישיות תלותית, היא תופסת עצמה כאדם חלש וכמי שמתקשה לתפקד עצמאית. הנאשמת התקשתה להביע אי הסכמה ללחץ מצד אביה להרחיב את פעילות הגן גם כאשר הגיעה לקצה גבול היכולת מתוך חשש לאובדן תמיכתו.

התנהגותה בעבירה היתה תגובתית ולא יזומה, ואירעה בתקופה בה היתה נתונה ללחץ קיצוני כתוצאה מעומס פיזי ורגשי מצטבר שערער אותה והיא התקשתה בחשיבה שקולה. להערכת המאבחן ניתן לראות את העבירה כסימפטום התנהגותי שהתפרץ בתקופה בה חוותה לחץ קיצוני המבטא תגובה רגשית טעונה לטראומה שהתפתחה בילדותה. ככל הנראה התפיסות עליהן גדלה בבית הוריה המאפשרות שימוש באלימות לריסון וחינוך

ילדים, הוו מקור לטעויות חשיבה שנתנו לגיטימציה למעשיה באותה עת.

הנאשמת בעלת מוטיבציה גבוהה לטיפול ושיקום ויצרה קשר טוב בשירות המבחן וב"חכמת נשים" ולהערכת המאבחן החרדה מאיבוד דימוי עצמי נורמטיבי, מצבה המשפטי החמור, אובדן עבודתה כגננת והחשש לאבד את האפשרות להקמת משפחה, מהווים בסיס טוב להתחלת תהליך טיפול.

להערכת המאבחן רמת הסיכון שהנאשמת תפעל בעתיד באלימות היא נמוכה. אין בעבירות שביצעה כדי להעיד על דפוס התנהגות עברייני או אלים. טיפול בטרואמות העבר הוא הכרחי ומהווה גורם מפחית סיכון באופן משמעותי וכי הקלה בעונש המאסר לצד שיקום ישרתו את הצורך בהרתעה ובפיקוח לצד הצורך השיקומי.

22. **מכתב מטעם מרכז חכמת נשים**, יעוץ, פסיכותרפיה והדרכה מיום 5.4.21 (נע/2) - ממנו עולה שהנאשמת מטופלת במסגרת זו כחודשיים. המרכז מתמחה בטיפול בנשים נפגעות טראומה. הנאשמת סבלה על פי דיווחיה מפגיעה בגיל צעיר ופגיעות נוספות בגילאים מבוגרים יותר. בעקבות הטרואמות גדלה עם דימוי עצמי נמוך מאוד וסבלה מגיל צעיר מדיכאון קשה הכולל מחשבות אובדניות בגינו לא טופלה. הנאשמת מתמודדת כיום עם קשיים רבים הנובעים מהעבירה שעברה. הנאשמת מביעה חרטה עמוקה על מעשיה, אשר רודפים ומייסרים אותה והיא אינה מבינה מה גרם לה לפעול כפי שפעלה. בתקופת ביצוע העבירות היתה שרויה במצב רגשי קשה. הנאשמת מתמודדת עם מצב בו היא ומשפחתה נרדפים על ידי קבוצה לא קטנה של אנשים, חלקם אינם קשורים ישירות לפרשה, אשר מכפישים אותה, מאיימים מנסים לפגוע בה ובבני משפחתה, כך ברשתות החברתיות ובמצאיות, ומביאים למצב שהיא חיה בתחושת פחד ואיום. הנאשמת סובלת מהפרעה פוסט טראומטית, זקוקה לתהליך טיפולי ארוך שיאפשר לה התגבר על הטרואמות שחוותה ועל הפגיעות שפגעה באחרים, אשר אינן נותנות לה מנוח ומייסרות אותה.

מכתב עדכון מטעם מרכז חכמת נשים מיום 27.6.21 - ממנו עולה שהנאשמת נמצאת בטיפול במרכז מזה חמישה חודשים, מגיעה למפגשים בקביעות, מביעה נכונות רבה להליך הטיפול ומגלה אחריות ומסירות לטיפול. ההתרשמות שמדובר בנאשמת אשר לוקה בהפרעה פוסט טראומטית מורכבת שלא טופלה, זקוקה להליך טיפולי ארוך שיאפשר לה להתגבר על הטרואמות שחוותה ועל הפגיעות שפגעה באחרים והיא ראויה להזדמנות לעבור אותו ולהגיע למצב בו תוכל לחיות חיים מלאים ותפקודיים. כן צוין שאף שהנאשמת צריכה לשלם על מעשיה, מגיעה לה גם הזדמנות לשקם את חייה ולנסות להתגבר על כל שעברה בחייה.

23. **גזר דין** בת"פ (מח' מר') 52977-07-19 **מדינת ישראל נ' רצון** (16.7.20) - שניתן בעניינו של נאשם אשר הורשע בהצתת בית משפחת הנאשמת ביום 6.7.19. הנאשם נדון במסגרת הסדר טיעון לעונש של 40 חודשי מאסר בפועל (בסך הכל 42 חודשי מאסר כולל הפעלת מאסר מותנה), ופיצוי לאביה של הנאשמת, לאחיה שמתגורר בסמוך ולשני שכנים שביתם נפגע.

24. **אסופת מסמכים רפואיים הנוגעים להוריה של הנאשמת (נע/3)** - סיכום ביקור במרפאת אי ספיקת לב בעניינה של אם הנאשמת; אסופת מסמכים רפואיים בעניינו של אבי הנאשמת מהם עולה כי סובל מסרטן בוושט הכולל גרורות. בנוסף סובל ממחלות רקע שונות.

טיעוני הצדדים

25. לטענת ב"כ המאשימה, עו"ד איריס פיקר, זהו תיק חריג בחומרתו. כתב האישום מגולל באופן כרונולוגי את שאירע בגן של הנאשמת, ובהתאם למבחן צורני עובדתי ניתן לראות במעשים של תקיפת

הקטינים כעבירות דומות שבוצעו ברצף ובסמיכות של זמן ומקום. עם זאת, הכללת העבירות המתוארות בכתב האישום כאירוע אחד, אינה מבטאת את מידת החומרה היתרה שבמעשי הנאשמת ואת ההכרה בכך שכל ילד חווה פגיעה אינדיווידואלית ונפרדת. לכן, בהתאם לסעיף 40 יג(ב) בחוק, ולהלכת ג'אבר, היות שמדובר במספר רב של מעשי עבירה כלפי פעוטות שונים, אף אם אופי המעשים דומה, יש לקבוע מתחם עונש נפרד לכל קורבן, ולבסוף מתחם כולל לכל אחת מהעבירות בהן הורשעה הנאשמת.

כתוצאה מביצוע העבירות נפגעו הערכים החברתיים של הגנה על שלמות הגוף והנפש של הקטינים. הנאשמת הייתה אחראית לשמירה על שלומם, בריאותם, רווחתם וכבודם של הקטינים, ופגעה בהם. היא פגעה אף בשלומם הנפשי של הורי הילדים וביציבור כולו הנזקק לשלוח את תינוקותיהם לפעוטונים ולתת מבטחם בגנות. הנאשמת פגעה גם ביציבור הגנות העושות תפקידן במסירות וכיום הן נחשדות בפגיעה.

עוצמת הפגיעה בערכים המוגנים היא חריגה בחומרתה במספר מובנים: מעשיה של הנאשמת אכזריים במיוחד. נוסף לכך מדובר בריבוי קורבנות - מעשיה בוצעו ב-11 תינוקות ופעוטות. גיל הקורבנות הוא מ-3 חודשים ועד 3 שנים, ומעשיה הטילו עליהם מורא תוך שהם חסרי ישע לחלוטין מולה. תדירות האירועים מלמדת על אלימות חוזרת ונשנית. הנאשמת היתה אמונה על הטיפול בתינוקות רכים חסרי ישע, בעלי תלות מוחלטת במטפלים, ללא יכולת שפתית לשתף אודות הפגיעה בהם. נפגעי העבירה עברו תהליך של סוציאליזציה לאווירת האלימות ונפגעו מאדם המוכר להם. בנוסף מדובר בהתעללות שכללה גם ביזוי והגבלת חופש תנועה. האלימות הסתיימה עם תלונתה של סייעת בגן, ואין מדובר בנאשמת שהתחרטה או פנתה לעזרה מקצועית. אלמלא תלונת הסייעת מעשיה של הנאשמת היו ממשיכים עד היום. לקורבנות ובני משפחתם נגרמו נזקים כבדים. העונש הקבוע בצד עבירת התעללות בקטין עומד על 9 שנות מאסר והנאשמת הורשעה ב-18 מעשי התעללות. העונש הקבוע בצד עבירת תקיפת קטין בידי אחראי עומד על 7 שנות מאסר, והנאשמת הורשעה ב-35 מעשי תקיפת קטין.

הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כוללות את התכנון שקדם לביצוע העבירות. העובדה שהיא חזרה שוב ושוב על מעשיה במשך תקופה לא מבוטלת, מעידה כי לא מדובר במעשים ספונטניים. הנאשמת יכלה לחדול ממעשיה בכל פעם, והמשך המעשים היה מתוך בחירה מידי יום. פוטנציאל הנזק לקורבנות הוא משמעותי, במישור הגופני והנפשי. הנאשמת העמידה את הקטינים בסיכון לפגיעה פיזית חמורה. כך למשל, הושיבה פעוט על כיסא המונח על שולחן שחלקו באוויר תוך שהוא נופל שוב ושוב, וכך במקרה שישיבה על קטין השוכב על בטנו ופניו מכוסות בשמיכה. מידת פערי הכוחות ויחסי התלות באים לידי ביטוי במלוא עוצמתם, בכך שהגנות אחראית על שלומם ובריאותם של הפעוטות, שבידיה ההורים הפקידו את האחריות לשלומם, והיא שבה ופגעה בהם.

המאשימה עתרה לקביעת מתחם נפרד לכל קטין, כמפורט להלן: לגבי ע.ד - מתחם עונש הנע בין 8 ל-12 שנות מאסר; לגבי ל.ט - בין 6 ל-9 שנות מאסר; לגבי נ.ק - בין 6 ל-9 שנות מאסר; באשר לא.ב.י - בין 5 ל-8 שנות מאסר; באשר לג.ד - בין 4.5 ל-6 שנות מאסר; לגבי א.ע - בין 4.5 ל-6 שנות מאסר; באשר לא.ק, - בין שנתיים ל-3 שנות מאסר; באשר לא.ו.ע, - בין שנתיים ל-3 שנות מאסר; באשר לא.י.ו.ש, בין 6 ל-18 חודשי מאסר בפועל. **המאשימה ביקשה לקבוע מתחם עונש כולל לעבירות ההתעללות הנע בין 12 ל-16 שנות מאסר ומתחם כולל לעבירות התקיפה בידי אחראי הנע בין שנתיים ל-4.5 שנות מאסר.**

אף שבפסיקה נקבעו מתחמי עונש נמוכים באופן משמעותי, לרוב מדובר היה בפגיעה בקורבן אחד, ובנאשמים שמרביתם עובדים זרים אשר עונש מאסר מקשה עליהם במיוחד. לא נמצא בפסיקה גזר דין במקרה דומה בנסיבותיו, בשים לב לכך שנאשמת הורשעה ב-18 עבירות התעללות. המאשימה סבורה שבשלה העת להחמרת הענישה וזאת בכדי למגר את תופעת ההתעללות בחסרי ישע.

באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, לזכותה של הנאשמת עומדת הודאתה, לבד מאישום אחד ממנו זוכתה. ההוכחות נוהלו על שאלה משפטית. הנאשמת נעדרת עבר פלילי וזו הסתבכותה הראשונה עם החוק. עם זאת, נוכח הימשכותם של המעשים, נחלש משקלו של היעדר עבר פלילי. בעניינה של הנאשמת הוגש תסקיר שירות המבחן והוגשה חוות דעת שנערכה על ידי קרימינולוג קליני. מהתסקיר עולה שהנאשמת לוקחת אחריות על ביצוע העבירות, מביעה חרטה וכאב על הנזק והפגיעה בפעוטות ומבינה שנפגע האמון הבסיסי של הורי הילדים בגורמי החינוך, ופגיעה באמון של הילדים בדמויות מטפלות. שירות המבחן התרשם כי חרף לקיחת האחריות, הנאשמת אינה מבינה לעומק את גודל הנזק שגרמה, וכי במצבי מצוקה היא פועלת מתוך ניתוק רגשי וקושי באמפתיה. שירות המבחן העריך קיומו של סיכון להישנות אלימות ברמה בינונית שתוצאותיה צפויות להיות ברמה בינונית נוכח עמדות הנותנות לגיטימציה לשימוש באלימות ככלי חינוכי, אדישות לביצוע העבירות, נוקשות חשיבתית ואימפולסיביות. הנאשמת נכונה לשאת בעונש מאסר שייתן ביטוי חיצוני לחרטה שחשה ולפיכך המליץ שירות המבחן על עונש מאסר ולשלבה בטיפול בשב"ס. בניגוד לשירות המבחן, הקרימינולוג מצביע על מסוכנות נמוכה לפגיעה בזולת, היות שהיא חוותה תמיכה מצד בני משפחתה והקפידה על תנאי מעצר הבית. הקרימינולוג המליץ על הקלה בעונשה. המאשימה ביקשה לקבוע כי חוות הדעת הפרטית היא כללית, מופשטת, ויש לדחותה. חוות דעת אינה מספקת הסבר משכנע למעשים הקיצוניים של הנאשמת, ולא מתמודדת עם מתן לגיטימציה לשימוש באלימות ככלי חינוכי, לנוקשות המחשבתית, לאימפולסיביות ולאכזריות. הנאשמת טרם החלה בכל הליך שיקומי. יש להעדיף את תסקירי שירות המבחן על פני חוות דעת הפרטית. לכן, אין מקום לשום חריגה מהמתחם משיקולי שיקום.

חוות הדעת מטעם "חכמה נשית" מלמדת שהנאשמת נמצאת בטיפול תקופה קצרה שלא מספיקה להתרשמות מלאה. מההתרשמות החלקית עולה שהנאשמת זקוקה להליך טיפולי ארוך. בכלא לנשים ישנן תכניות טיפוליות רבות ומגוונות, בהן הנאשמת תוכל להשתלב.

באשר לטענת ההגנה כי נערך לנאשמת "משפט ציבורי", יש לדחות טענה זו כיוון שטענה זו מעולם לא התקבלה בבתי המשפט, ואף נקבע כי "מהומה ציבורית" אינה מקימה חשש שלא ניתן לקיים משפט הוגן. בית הוריה של הנאשמת הוצת על ידי אדם שאינו אחד מהורי הגן, שהורשע בדין, וכיום מרצה עונש מאסר. הסרטונים שמתעדים את הפגיעה בילדים הופצו על ידי היחידה החוקרת לאחר שהוגשה הצהרת תובע, ולאחר שהוחלט על הגשת כתב אישום בעבירות התעללות לבית המשפט המחוזי, ולכן לא היה בכך כדי להשפיע על שיקול דעתה של מאשימה. מכיוון שההורים אינם עדי תביעה, אין בסיס לטענה שעדותם זוהמה בעקבות הצפת הסרטונים. לכן, לא נגרם לנאשמת כל נזק. באשר לתגובות ברשתות החברתיות, הרי שהרשתות החברתיות הן חלק מהזירה הציבורית. ההורים פועלים לקידום חקיקה, והזירה היא ברשתות החברתיות, אך אין בכך בכדי להשפיע על הפרקליטות, ובוודאי שלא על בית המשפט.

יש להחמיר את עונשה של הנאשמת כדי להביא להרתעת הרבים, וזאת מפני שאירועים מסוג זה מתגלים רק באמצעות מצלמות, כיוון שהקטינים אינם יכולים לדבר ולשתף את הוריהם בפגיעה בהם. במקרה זה לא היה במצלמות, שהנאשמת ידעה על קיומן, כדי להרתיע אותה מביצוע העבירות. החמרה בענישה תוכל להתיע גננות נוספות.

המאשימה עתרה להשית על הנאשמת פיצוי כספי, אשר אף שלא יהיה בו ביטוי למלוא הנזקים שנגרמו לקטינים ולמשפחתם, יוכל לתת ביטוי להכרה החברתית במעמדם ובסבלם של נפגעי העבירה ולהעניק להם סעד מהיר. המאשימה עתרה, בהסכמת ב"כ נפגעי העבירה, לכך שהפיצוי יחולק באופן שווה בשווה בין כל נפגעי העבירה, ולא לחלוקה דיפרנציאלית.

המאשימה עתרה להטיל על הנאשמת עונש של 14 שנות מאסר בפועל.

26. לטענת ב"כ הנאשמת, עו"ד שירן ברגמן, לנאשמת נערך משפט ב"כ"ר העיר", היא הוצגה כ"דמון" בתקשורת, ואף שהיו תיקים בעלי אופי דומה גם אחרי פרסום הפרשה הנוכחית, היקף העיסוק התקשורתי והצגתה של הנאשמת כמי שעומדת בשורה אחת עם רוצחים ואנסים, הוא חסר תקדים. הנאשמת שילמה מחיר אישי רב בשל הרדיפה הזו, ספגה איומים, חששה לחייה ונאלצה לא אחת להעתיק את מקום מגוריה במהלך ניהול ההליך, לאחר שמקום מגוריה פורסם לצד קריאות לפגוע בה. בית משפחה הוצתה. הדברים אף זלגו לאולם בית המשפט, כאשר בחלק מהדיונים נאלצו מאבטחי בית המשפט להכניסה דרך מרתף העצורים והיא נאלצה לשמוע את הדיון מבעד לזכוכית עמדת העצורים כיוון שנזקקה להגנה גם בתוך כתלי בית המשפט.

פרסום הפרשה באמצעות הדלפות כבר בשלב מעצר הימים, השפיע על שיקול דעתה של הפרקליטות אשר עתרה למתחם עונש מוגזם, ולא הציגה שום פסיקה התומכת בעתירתה. במקרים דומים בעבר ואף חמורים יותר העונשים עמדו על מספר חודשי מאסר. מדובר בעתירה פופוליסטית של המאשימה אשר נגררה אחרי קולות הרחוב והרשתות החברתיות. אף אם תתקבל הטענה שיש להחמיר בענישה, הרי שיש לעשות כן באופן הדרגתי, כפי שקבע בית המשפט העליון. אחידות הענישה מהווה עקרון יסוד שנועד להבטיח שוויון בין נאשמים ושמירה על אמון הציבור בהליך הפלילי. מובן שבית המשפט רשאי להעלות את רף הענישה, אך יש לעשות כן באופן הדרגתי, מידתי וסביר, תוך בחינת הענישה הנוהגת ביחס לעבירות הקונקרטיות וביחס לעבירות אחרות בחוק העונשין. זאת כדי לשמר קיומו של מדרג ענישה הגיוני בין העבירות השונות.

באשר למתחם העונש - בתיק זה יש לקבוע מתחם עונש אחד לכל האישומים. מדובר במסכת עבריינית אחת בעלת אופי דומה, באותו מקום פיזי ובפרק זמן קצוב של כשבועיים וחצי. עתירת המאשימה לקבוע מתחמים נפרדים בשל כך שקיימים מספר נפגעי עבירה, אינה מוצדקת, ואינה נובעת מהלכת ג'אבר. בפסיקה נקבע כי קביעת מספר מתחמי ענישה באופן שאינו ראוי, עלולה במקרים מסוימים להביא להעלאת רף הענישה באופן שאינו ראוי. יש לתת את הדעת אף לכך שהנאשמת זוכתה מחמש עבירות התעללות שיוחסו לה.

מעשי הנאשמת לא היו מתוכננים מראש, אלא מדובר בהתנהגות ספונטנית. כתב האישום אינו מפרט שום חבלה פיזית שנגרמה למי מהקטינים. העדר פגיעה פיזית מצביע על כך שרף האלימות במרבית המקרים לא היה בדרגה חמורה.

לא ניתן לקשור את הבעיות השונות של נפגעי העבירה כפי שעלו בתסקירי נפגעי העבירה למעשיה של הנאשמת. כך למשל לא ניתן לקשור בין העיכוב ההתפתחותי בתחום הדיבור שעלה בתסקיר נפגעת העבירה א.ב.י לבין עבירות הנאשמת. התסקיר בעניינו של א.ק. מפרט השלכות רבות כאשר אירעו מספר מעשים מעטים של הנאשמת כלפיו ולא ברור קיומו של קשר סיבתי בין הדברים. בחלק מהתסקירים עולים דברים שהנאשמת לא הורשעה בהם ואין לתת לכך שום משקל.

במקרים דומים בפסיקת בתי המשפט הושטו עונשים קלים מאוד של מספר חודשי מאסר, ולכן יש לדחות מכל וכל את עתירת המאשימה ל-14 שנות מאסר בפועל. לא הוגשו נתונים המלמדים על מכת מדינה, או על כך שעבירות אלו גברו עם השנים. גם במקרים של הורים מתעללים במשך זמן רב, התעללות פיזית קשה וחמורה יותר ממעשי הנאשמת, הסתיימו הליכים דומים בשנות מאסר ספורות. במקרים של גננות שהורשעו בעבירת תקיפת קטין בידי אחראי, בנסיבות שהן דומות למקרה הנוכחי, נאשמות נדונו לחודשי מאסר ספורים, ולעתים לעבודות שירות. ניתן ללמוד מהפסיקה כי הנאשמת מופלית מול נאשמים אחרים, אשר נדונו לעונשים קלים

באופן משמעותי מעתירת המאשימה.

ההגנה עתרה למתחם עונש הנע בין 9 חודשי עבודות שירות ועד ל-24 חודשי מאסר בפועל. בנוסף עתרה ההגנה לחריגה ממתחם העונש בשל הגנה מן הצדק, ובשל התנהגות רשויות האכיפה שעמדה בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית.

הנאשמת נעצרה בסוף חודש יוני '19 כאשר ביום 4.7.19 עוד בשלב הימים, הופצו בתקשורת על ידי משטרת ישראל שכינתה את הפרשה "גן הזוועות". כל זאת כאשר הנאשמת נמצאת במעצר וחומר החקירה עדיין אינו ברשותה והיא אינה יכולה להתגונן. מדובר במעשה מנוגד לדין ובניגוד להנחיות היועץ המשפטי לממשלה. כבר בזמן אמת פנתה הסנגוריה הציבורית בתלונה ללשכת היועמ"ש וכן הוגשה תלונה לנציב תלונות הציבור, כב' הש' רזן. מדובר בפגיעה בזכותה של הנאשמת להליך הוגן וראוי ואותה התנהלות מחפירה הביאה בסופו של דבר לתוצאות הרות האסון - מספר ימים לאחר מכן הוצת בית הוריה של הנאשמת. העובדה שמבצע ההצתה אינו אחד מהורי הגן מחזקת את הטענה שההדלפות לתקשורת השפיעו על האווירה ועוררו היסטריה ציבורית. הצתת הבית העמידה אנשים בסכנת חיים ונגרם נזק כבד. בשל מצבה הכלכלי הקשה של המשפחה, מרבית הנזק לא תוקן.

התנהלות ההורים וגורמים נוספים ברשתות החברתיות חורגת מכל התנהלות סבירה. ההתנהלות כללה מעקבים, קללות, איומים, פרסומים מבישים ברשתות, גידופים כלפי בני משפחתה, וכך קרה אף באולם בית המשפט. הנאשמת חיה כבר שנתיים כחיה רדופה, זקוקה לאבטחה בבית המשפט מפני ההורים. למדינה יש חלק בכל ההתנהלות הזו, החל מהדלפות הסרטונים ובהמשך הפרקליטות והמשטרה שאפשרו למצב הזה להמשיך.

הנאשמת הודתה בהזדמנות הראשונה כבר בחקירותיה במשטרה, נטלה אחריות למעשיה, והביעה חרטה. ניהול התיק ארך יום דיון ממוקד, בעיקרו במחלוקת משפטית ואינו קשור לנטילת האחריות למעשיה. הנאשמת ללא עבר פלילי, ולא ניתן לקבל את טענת המאשימה כי הימשכות המעשים מקטינה את משקל היותה נעדרת עבר פלילי, כאשר מדובר במעשים שבוצעו במשך תקופה קצרה בלבד. מהתסקיר עולה שהנאשמת גילתה הבנה לחומרת העבירות, לוקחת אחריות, מביעה חרטה וכאב על הנזק והפגיעה בפעוטות שהיו בגן ובהורים, ומבינה את הפגיעה באמון של ההורים. שירות המבחן קבע שהנאשמת תפקדה באופן תקין במסגרות חייה, סיימה 12 שנות לימוד כולל תעודת בגרות, בתום לימודיה התנדבה לשירות לאומי למשך שנתיים, ולאחר מכן סיימה תואר ראשון. שירות המבחן ציין את שיתוף הפעולה שלה, האחריות שנטלת והחרדה שחווה, וכן את נכונותה לעריכת שינוי בהתנהגותה ולהבנת הסיבות שהביאו אותה לביצוע המעשים. נקבע כי מסוכנותה ברמה בינונית, ואולם לא קיים סיכוי שהנאשמת תפתח פעם נוספת גן ילדים ותפגע בילדים. חוות הדעת הפרטית שהגישה ההגנה, היא מבוססת ומנומקת יותר. חוות הדעת מפרטת את נסיבות חייה הלא פשוטות של הנאשמת וקובעת שמדובר במי שסבלה מחוויה טראומטית, לא נמצאו אצלה דפוסים עברייניים מושרשים, ועלו נימוקים משכנעים באשר לרקע לביצוע העבירות באותה תקופה ספציפית. עורך חוות הדעת קובע שקיימת מסוכנות נמוכה.

יש לתת את הדעת לתקופת המעצר הממושכת, ולאחריה שהתה הנאשמת בתנאים מגבילים מחמירים, בהם נתונה עד היום. מדובר בנאשמת ללא עבר פלילי, שמצויה כמעט שנתיים במעצר בית, וזאת בשל הסיכון הנשקף לה. הנאשמת עברה לכתובת מעצר בית סודית שם היא נמצאת תקופה ארוכה. מדובר באישה צעירה שיהא לה זה מאסרה הראשון.

באשר לרכיב הפיצוי, יש לקחת בחשבון את כלל הנתונים המשפחתיים, הכלכליים, הנזק שנגרם למשפחתה בעקבות המקרה, העובדה שאינה עובדת כשנתיים, נעדרת כל תמיכה כלכלית. במהלך תקופה זו אביה חלה

בסרטן ומכיוון שמדובר בפיצוי בהליך הפלילי ולא בהליך אזרחי, יש לקבוע פיצוי מידתי, ומינימלי ככל שניתן.

27. הנאשמת טענה שהיא מבקשת לנצל את ההזדמנות כדי להתנצל בפני הילדים ובפני הוריהם על מה שהם חוו, היא מתביישת בכל המעשים שעשתה, ומתחרטת על עמקי נשמתה. זה משהו שהיא חיה איתו יום יום, וילוה אותה יום ולילה למשך כל חייה. רוצה להתנצל בפני ההורים, אינה מסוגלת להסתכל עליהם, מאחלת להם חיים טובים. מבקשת שבית המשפט יתחשב בה גם לאור הדברים החיוביים שבה, ולא רק לפי המעשים שביצעה. מקווה שיסלחו לה ושהם יהיו בריאים. הביעה חרטה וצער על מעשיה.

דין - קביעת מתחם העונש ההולם

28. כתב האישום מתאר אמנם מסכת אירועים מתמשכת אשר משתרעת החל מיום 27.5.19 עד 20.6.19, במשך כשלושה שבועות וחצי, ואולם סבורני כי יש לראות את המסכת האמורה כאירוע אחד, ומכאן שיש לקבוע **מתחם עונש הולם אחד**. בהתאם למבחני הפסיקה, כפי שנקבעו בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.14), יש לראות באירועים כסדרה של מעשי תקיפת הקטינים ובהתעללות בהם, שקיים ביניהם קשר ענייני הדוק. מדובר בעבירות שבוצעו ברצף ובסמיכות של זמן ומקום, כך גם בהתאם למבחן הצורני-עובדתי. בהתאם למבחן המהותי יש לתת את הדעת לכך מדובר במעשים דומים במהותם כלפי מספר נפגעים והפגיעה באינטרס החברתי ובערכים המוגנים היא זהה. המאשימה עתרה לקבוע מתחם עונש נפרד לכל נפגע עבירה, ולבסוף מתחם כולל לכל אחת מהעבירות בהן הורשעה הנאשמת. ברם, כתב האישום חולק על-ידי המאשימה לאישומים בסדר כרונולוגי כאשר בכל אישום מתוארות העבירות שביצעה הנאשמת במהלך יום אחד. באופן זה בחלק מהאישומים קיימות פגיעות (תקיפת קטין והתעללות בקטין) כלפי מספר קטינים, וחלק מנפגעי העבירה נפגעו במספר אישומים שונים. לפיכך, קביעת מתחם עונש נפרד בנוגע למעשים שבוצעו כלפי כל קטין נפגע עבירה, תהיה מלאכותית במידה רבה, ויש לבכר התבוננות כוללת על כל המעשים והעבירות. כל זאת מבלי שיהיה בכך כדי למעט מהמקום הראוי שיש לייחס לכל נפגע עבירה בגזירת הדין. מכאן סבורני כי יש לראות במעשיה של הנאשמת כמסכת עבריינית אחת המקימה אירוע אחד אשר בגינו יש לקבוע **מתחם עונש הולם אחד**.

29. **הערכים החברתיים** שנפגעו מביצוע העבירה הם הזכות לשלמות הגוף והנפש, כמו גם חובת האחראי על קטינים לשמירה על שלומם, בריאותם, רווחתם ושלמות גופם. הנאשמת היתה אמונה על הטיפול בתינוקות ובפעוטות רכים, על שלומם, רווחתם וביטחונם. היא פגעה בגופם, הטילה עליהם מורא ופחד, השפילה אותם ובחלק ממעשיה העמידה אותם בסיכון משמעותי לפגיעה חמורה בשלמות גופם ובהתפתחותם הפיזית והרגשית התקינה. מדובר בתינוקות ובפעוטות שהם באופן מובהק חסרי ישע, תלויים תלות מוחלטת במטפלים בהם, והם טרם למדו לבטא את עצמם באופן שיוכלו לתאר את הפגיעה בהם ולהגן על עצמם. הנאשמת מעלה קשות באמון שניתן בה על ידי הורי נפגעי העבירה, אשר הפקידו בידה את היקר להם מכל, מתוך ציפייה טבעית שהנאשמת תטפל בהם במסירות ותשמור על שלומם וביטחונם.

על החומרה הרבה במעשים של גננות ומטפלות אשר פגעו בפעוטות, יפים דבריו של כב' השופט א' לוי בע"פ 5986/08 **כחלון נ' מדינת ישראל** (10.11.08):

"המערערת נטלה על עצמה תפקיד שספק אם יש אחראי ממנו - לחנך עוללים וילדים שאין רכים מהם בראשית דרכם. זהו תפקיד המחייב את העוסק בו למיומנות, נשמה-יתרה, ובעיקר אהבה

וסבלנות שאין להן קץ, כי הרי מדובר בילדים שחלקם אף טרם למדו לבטא את עצמם. למרבה הדאבה, נדמה כי המערערת נעדרת כל אותם כישורים, ובמקום להעניק לפעוטות אכסניה חמה ואוהבת, היא הפכה את חייהם של אחדים מהם לסיוט מתמשך. בנסיבות אלו אין בעונש שהושת על המערערת חומרה כלשהי, אדרבא, יהא עונש זה לנגד עיניהם של כל מי שמבקש לעסוק בחינוך, ובמיוחד בגיל הרך, כדי שמעשים מסוג זה לא יישנו".

בהקשר זה ראו גם דברי כב' השופט ע' פוגלמן בע"פ 4302/18 **בוקשטיין נ' מדינת ישראל** (21.1.19):

"בית משפט זה עמד לא פעם על מדיניות הענישה המחמירה הנוהגת במעשים שכללו שימוש בכוח אכזרי כלפי פעוטות חסרי ישע... מדיניות זו חלה ביתר שאת מקום שבו האחראי על הפעוט הוא שביצע את העבירה... טרם ניתן לעמוד על השלכות מעשיה של המערערת על נפש הפעוט, אולם כפי שצוין בתסקיר נפגעי העבירה, טראומה חוזרת כזו שעבר הפעוט מידי המערערת עלולה לפגוע בהתפתחותו התקינה ולהוביל לתסמינים רגשיים ונפשיים קשים ביותר. נוסף על כך, מעשיה של המערערת מבטאים זלזול עמוק בתפקידה כאחראית על שלום הפעוט. לא זו בלבד שיש בכך כדי להגביר את חומרת מעשיה של המערערת, אלא שיש בכך כדי להגדיל את הנזק שנגרם למשפחת הפעוט. הורי הפעוט הפקידו בידי המערערת את היקר להם מכל - והיא בגדה באמונם. ניתן רק לתאר את הצער ואת החרדה שעוד ילוו אותם בעתיד, ולקוות שישתקמו מהם".

30. בחינת **מידת הפגיעה בערך המוגן** מובילה למסקנה כי הפגיעה היא ברף **גבוה** וזאת נוכח ריבוי המקרים וריבוי נפגעי העבירה, ובהתחשב בגילם הצעיר של הפעוטות הרכים בשנים, ובחוסר הישע שלהם אל מול הנאשמת שהיתה אמונה על שלומם ועל בטחונם. מדובר בפעוטות שלא יכלו לדבר, לא יכלו להתגונן, ולא יכלו להבין את פשר מעשיה הקשים של הנאשמת כלפיהם. אין המדובר במעידה חד פעמית של הנאשמת, ברגע אחד של אבדן שליטה רגעי, אלא בהתנהגות שיטתית ונמשכת, ובמעשים שחזרו על עצמם שוב ושוב.

31. **במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, יש לתת את הדעת לכך שהנאשמת אשר היתה הבעלים ומנהלת הגן האמונה על שלומם, ביטחונם ורווחתם של ילדי הגן, במהלך התקופה שבין יום 27.5.19 ועד ליום 20.6.19, במשך כשלושה שבועות וחצי, תקפה והתעללה בתינוקות ובפעוטות שהיו בגן. הנאשמת תקפה את תינוקות ופעוטות הגן ב-35 מקרים וביצעה מעשי התעללות בתינוקות ובפעוטות הגן ב-18 מקרים במהלך התקופה הרלוונטית, באופן יומיומי בעשרה קטינים. מדובר במעשים אשר כללו אכזריות, הטלת אימה, ביזוי, גרימת כאב וסבל והעמדת התינוקות והפעוטות בסכנה. זאת תוך ניצול חוסר יכולתם להגן על עצמם או לשתף בפגיעות בהם, ותוך זלזול עמוק בתפקידה של הנאשמת כמי שאחראית על שלומם של הפעוטות. מעשי הנאשמת חזרו על עצמם באופן תדיר, והיא שוב ושוב תקפה והתעללה בפעוטות הגן, יום אחר יום, ולעיתים מספר פעמים במהלך היום, כאשר היא יכלה לחדול ממעשיה בכל עת בתקופה הרלוונטית. החזרה על ההתנהגות האלימה והמתעללת במשך למעלה משלושה שבועות, וכלפי עשרה פעוטות, מחמירה את מעשיה של הנאשמת. המעשים פסקו רק הודות לתלונת הסייעת בגן, ולא מיוזמתה של הנאשמת.

בהקשר זה יצוין, כי לא בכדי החמיר המחוקק בסעיף 368 ג' בעונשו של מי שאחראי על קטין או חסר ישע, אשר מבצע עבירת התעללות, לעומת מי שאינו אחראי עליו, וקבע עונש מרבי של תשע שנות מאסר אשר בסמכות בית המשפט המחוזי, לעומת שבע שנות מאסר שבסמכות בית משפט השלום, למי שאינו אחראי על הקטין או חסר הישע.

באופן פרטני ראוי לתת את הדעת לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, בנוגע לכל אחד ואחד הקטינים נפגעי העבירה, כדלקמן:

א. כלפי הפעוט **ע.ד.** בן השנה ו-11 חודשים במועד הרלוונטי, הנאשמת ביצעה תשעה מעשי התעללות ושישה מעשי תקיפת קטין בידי אחראי. במשך עשרה ימים שבה ופגעה בו, כך למשל ביום 27.5.19 הנאשמת הרימה אותו באמצעות יד אחת כשבידה השניה אחזה בפניו, נשאה אותו תוך מתיחת ידו עד שנפל, הקימה אותו והובילה אותו למקום מושבה ואז לפתה את ידיו לפנים והכתה באפו באמצעות אצבעותיה עד שבכה. בהמשך לכך העמידה אותו מאחוריה שילבה את ידיו בעודו בוכה ונגעה באזנו תוך שגרמה לו לכאב. ביום 3.6.19 הנאשמת סטרה לו וצבטה אותו בירך בסמוך למפשעתו עד שבכה. בהמשך דחפה אותו בראשו לעבר הצד השני של החדר, העמידה אותו בשילוב ידיים מבלי יכולת להיתמך במשך זמן מה ובהמשך הרימה אותו בזרועו והטיחה אותו על המזרן בחוזקה. למחרת היום הנאשמת הכתה אותו במצחו ובעקבות זאת הוא נהדף לקיר ובכה, בהמשך סטרה לו על לחיו פעמיים ולאחר מכן במשך כעשר דקות ישבה עליו בעודו מכוסה בשמיכה לרבות ראשו ובפניו, אחזה ברגליו באמצעות רגליה והצמידה את ראשו למזרן בידה אחת ובידה השניה אחזה בו באזור הפה. למחרת היום הנאשמת ניגשה אליו עת ישב על הספה ושתה מבקבוק, הכתה אותו במצחו באמצעות ידה והוא נהדף לקיר מאחור ובכה. מספר דקות לאחר מכן נגשה אליו בשנית וסטרה על לחיו פעמים. בהמשך לכך ובמשך 10 דקות הנאשמת ישבה עליו לאחר שכסתה אותו בשמיכה לרבות את ראשו ופניו, אחזה ברגליו באמצעות רגליה, הצמידה את ראשו למזרן בידה האחת ובידה השנייה אחזה בו באזור הפה. ביום 5.6.19 סטרה על פניו, הרימה אותו באמצעות משיכת חולצתו, הטיחה אותו לרצפה עד שנפל בחוזקה על גבו, הרימה אותו באגרסיביות, משכה אותו לאחור עם הכיסא עד שנפל על ראשו, הרימה אותו שוב והושיבה אותו בכוח על הכיסא. בהמשך נטלה חבל וקשרה את זרועותיו זו לזו מאחורי גבו מעל למרפקיו, עש שצרח מכאבים, נפל על הרצפה עת ידיו קשורות והתפתל. רק לאחר 28 דקות בהן ידיו היו קשורות לאחור הנאשמת התירה את החבל. למחרת ביום 6.6.19 הטיחה אותו בכוח לכיסא, השליכה אותו ללול, צבטה אותו והטיחה את ראשו בשולחן. בהמשך לכך אחזה בכתפיו והשכיבה אותו על שני כיסאות סמוכים וחרף בכיו הטיחה אותו על כיסא. לאחר מספר דקות כאשר ישב על הכיסא, הנאשמת משכה את ראשו לאחור בכוח עד שנפל לאחור על הרצפה אז הרימה אותו בכוח והטיחה אותו על הכיסא. לקראת סוף היום הנאשמת נטלה חבל וקשרה את זרועותיו והוא ניסה להתהלך בגן בעודו בוכה ורק לאחר 35 דקות היתה זו פעוטה בגן שהתירה את ידיו וסייעה לו. ביום 11.6.19 הנאשמת קשרה את ידיו לאחור בחבל בעודו בוכה ומנסה להתנגד כך במשך 15 דקות ולאחר מספר דקות קשרה את ידיו בשנית למשך 45 דקות נוספות. לאחר מכן, בשעת צהריים הצמידה את ידיו לאחור בעודו שוכב על בטנו וישבה על גופו באופן שמנע ממנו כל תזוזה. למחרת ביום 12.6.19 הפילה אותו מהכיסא עליו ישב בחוזקה לרצפה והוא נחבט בגבו ובראשו, בהמשך הושיבה אותו על "כיסא ההגבלה" בחדר השינה של הגן, כיבתה את האור ויצאה מהחדר. בהמשך השכיבה אותו על מזרון, הצמידה את ידיו לאחור וישבה עליו, כיסתה את גופו, ראשו ובחלק מהזמן גם את פניו, ישבה על רגליו ונשענה על אמות ידיה על גבו וכפות ידיה לוחצות על ראשו כך למשך 11 דקות בעודו בוכה. ביום 16.6.19 שילבה את ידיו לאחור עת שכב על בטנו וישבה על גבו וידיו ולחצה בידה על פניו המכוסות בשמיכה בעודו בוכה כך למשך מספר דקות ובהמשך שבה

והטיחה את ראשו למזרן בכל פעם שסובב את ראשו. ביום 17.6.19 כאשר הנאשמת שטפה את רצפת הגן, **הושיבה אותו על כיסא בלתי מאובטח המונח על השולחן באופן שחלקו באוויר, כאשר הוא נפל מהשולחן שוב ושוב והנאשמת שבה והושיבה אותו באופן המסכן אותו בנפילה חוזרת על אף בכיו.** באותו היום בעודו שוכב על בטנו, **הנאשמת ישבה עליו כאשר פניו מכוסות בשמיכה והיא מנעה כל תזוזה של ראשו, כך במשך 4 דקות.** למחרת היום, הנאשמת הצמידה את ראשו לשולחן חרף התנגדותו עד שבכה.

הסיכון הפוטנציאלי במעשיה של הנאשמת כלפי ע.ד הוא חמור במיוחד לפגיעה פיזית חמורה ואף סיכון לחייו וזאת במקרים בהם ישבה עליו, כיסתה את פניו וראשו ולא אפשרה לו תזוזה. בהקשר זה ראוי להזכיר כי מעשה של ישיבת גננת על גופו של תינוק רך בשנים מסוכן ואף הוביל למותה של תינוקת (בעניין זה ראו ת"פ (מח' מר') 24262-06-18 **מדינת ישראל נ' סקיבנקו** [14.7.19]). כך גם נוצר סיכון במקרים שבהם הנאשמת הפילה אותו על גבו וראשו ובפרט כאשר הושיבה אותו על כיסא בלתי מאובטח שהונח על גבי שולחן באופן שחלקו באוויר, כאשר הוא נופל שוב ושוב עם הכיסא לרצפה והנאשמת פעם אחר פעם הושיבה אותו על הכיסא באופן שמסכן אותו בנפילה חוזרת ובפגיעה חמורה.

הנזק שנגרם לע.ד ממעשיה של הנאשמת, כפי שפורט בתסקיר נפגע העבירה ובעדותה של אמו, כלל שינוי משמעותי שחל בהתנהגותו שבו מילד צייתן הפך לילד מתנגד. הוא איבד אמון במבוגרים סביבו ובהוריו, מתקשה ליצור קשר עם צוותי הגנים הבאים בהם שולב, סובל מקשיים חברתיים ואינו מצליח ליצור קשר עם בני גילו, חווה התקפי זעם קשים ואלימים וסובל מקשיים באכילה וקשיי שינה.

ב. מעשיה של הנאשמת כלפי **ל.ט**, פעוטה כבת שנה ו-3 חודשים במועד הרלוונטי כללו שלושה מעשי התעללות וחמישה מעשי תקיפת קטין בידי אחראי. כך למשל ביום 28.5.19 **הנאשמת הטיחה אותה על המזרן פעמיים תוך מספר שניות ובהמשך לכך דרכה על גבה.** הנאשמת הרימה אותה באמצעות ידה ורגלה, השעינה אותה על גבה על דופן הלול באופן שראשה נשמט לאחור. ביום 30.5.19 **הטיחה אותה בחוזקה פעם אחת מגובה על גבה על המזרן ופעם נוספת על כיסא כשהיא מטה את ראשה בחוזקה לאחור.** ביום 3.6.21 הנאשמת זרקה על ראשה של הפעוטה שני מזרונים גדולים אשר כיסו את ראשה וגופה. ביום 13.6.19 הטיחה אותה בחוזקה לעבר ספה. ביום 18.6.19 הנאשמת דחפה אותה על שנפלה לרצפה ולאחר מכן הטיחה אותה בכוח שוב ושוב על כיסא פלסטיק. ביום 20.6.21 בעת שהפעוטה שכבה על מזרן על בטנה, **הנאשמת אחזה בידיה השלובות מאחורי גבה בעודה בוכה ומנסה להיחלץ מאחיזתה, כך למשך מספר דקות ובהמשך לכך הצליפה באמצעות מגבת בראשה, הטיחה אותה על המזרן, הניחה את רגלה על גבה באופן שהגביל את תנועתה בעודה בוכה.** בהמשך הפכה בחוזקה שוב ושוב את ראשה באמצעות ידיה ורגליה.

הנזק הפוטנציאלי שבמעשי הנאשמת כלפי ל.ט הוא רב ועלולה הייתה להיגרם לה פגיעה חמורה. זאת מפאת גילה הצעיר של הפעוטה ומעשיה האלימים של הנאשמת ובפרט כאשר הטיחה אותה מגובה על גבה וכאשר דרכה על גבה.

הנזק שנגרם לל.ט ממעשיה של הנאשמת, כפי שפורט בתסקיר נפגע עבירה, כלל השלכות רבות והבולטת שבהם היא נטייה לאגרסיביות ותוקפנות, כלפי דמויות מטפלות וכלפי בני גילה, היא נתונה למצבי רוח ולהתקפי זעם. כך למשל, האם תיארה **שהפעוטה מכה את בובותיה בבית, מצליפה בהן באמצעות מגבת ומטיחה אותן.** קשייה הרגשיים מקשים על השתלבותה החברתית, עולים קשיים בשינה

ובאכילה. ל.ט מקבלת מענה טיפולי במרכז להתפתחות הילד וההורים שולבו בטיפול במטרה לסייע להם בהליך השיקום של ל.ט.

ג. מעשיה של הנאשמת כלפי נ.ק בת השנתיים במועד הרלוונטי כללו שני מעשי התעללות ושלושה מעשי תקיפת קטין בידי אחראי. כך למשל, ביום 27.5.19 **הנאשמת העמידה אותה במשך 40 דקות בידיים שלובות וללא אפשרות להישען כאשר כל ניסיונותיה של הפעוטה לשבת, להישען או להפסיק לשלב את ידיה, לא צלחו כיוון שהנאשמת שבה והורתה לה לעמוד, אף שבמרבית הזמן בכתה וניכרו עליה סימני מצוקה.** ביום 30.5.19 הכתה בפניה ודחפה את ראשה לצלחת ממנה אכלה. ביום 2.6.19 דחפה את ראשה בחוזקה לאחור. ביום 12.6.19 העמידה אותה במשך קרוב לשעתיים בידיים שלובות ובפנים לקיר, ולמרות ש.נ.ק ביטאה מצוקה וקושי, הנאשמת לא אפשרה לה לשבת. ביום למחרת הנאשמת הרימה אותה באמצעות משיכה בצווארה עד שבכתה.

מעשיה של הנאשמת כלפי נ.ק מבטאים הטלת פחד ואימה כמו גם השפלתה וביזויה לצד גרימת כאב. הנזק שנגרם לנ.ק ממעשי הנאשמת, כפי שפורט בתסקיר נפגע העבירה, כלל בין היתר את העובדה שהפכה לילדה עצובה, חסרת שמחת חיים וכעושה. לאחר עזיבתה את הגן של הנאשמת חל שינוי עצום בהתנהגותה שבמסגרתו החלה להכות את עצמה, ניכרו התפרצויות זעם, זריקת חפצים, התנהגות אלימה כלפי צוות וילדי הגן החדש בו שולבה וצוות הגן תיאר התנהגויות חריגות נוספות. בנוסף עלו קשיים בשינה ובאכילה. כך למשל, **הפעוטה נהגה לכסות את בותה ולהטיח אותה ברצפה, היא הייתה מתעוררת בלילה, והאב תיאר שכאשר היה מגיע לחדרה להרגיע אותה, היא הייתה עומדת במיטתה עם ידיה מאחורי גבה.**

ד. מעשיה של הנאשמת כלפי א.ע בן השנתיים ו-9 חודשים במועד הרלוונטי, כללו שני מעשי התעללות ושלושה מעשי תקיפת קטין על ידי האחראי. כך למשל ביום 3.6.19 **הנאשמת בעטה בו, סטרה על פניו ודחפה אותו בעודו ממרר בבכי.** ביום 18.6.19 הנאשמת הקימה אותו מכיסאו באמצעות משיכת צווארו ומיד הושיבה אותו בחזרה על הכיסא, **הניחה את ידה על פיו ואפו והיטתה בחוזקה את ראשו לאחור למשך חצי דקה עד שניכר בבירור שהוא בוכה ומתקשה לנשום.** לאחר מכן אחזה בחוזקה בלחיו והיטתה את ראשו לאחור למשך מספר שניות ומיד לאחר מכן עשתה זאת פעם נוספת כאשר הוא בוכה וניכר שבפיו נותר מזון מהכריך שאכל. ביום 20.6.19 הנאשמת הצליפה באמצעות מגבת בראשו ודחפה אותו בעת ששטפה את רצפת הגן עד שהחליק על הרצפה הרטובה.

מעשיה של הנאשמת כלפי א.ע בעלי פוטנציאל ממשי לפגיעה בשלומו ובבריאותו עת הטתה את ראשו לאחור בעודו אוכל באופן שעלול היה לגרום לו לחנק.

הנזק שנגרם בפועל לא.ע ממעשיה של הנאשמת, כפי שפורט בתסקיר נפגע העבירה, כלל פגיעה משמעותית ביכולתו לתת אמון בסיסי בבני אדם, עלו קשיים בשילובו בגן אחר והוא ביטא קשיי פרידה, התקשה במתן אמון בצוות וביצירת קשר עם ילדים אחרים. א.ע הפך לילד חשדן ונרתע כלפי אנשים אחרים, זקוק לנוכחות מתמדת של הוריו. הפך לאגרסיבי כלפי בני משפחתו ועלו קשיים בתחום האכילה. עורכת התסקיר התרשמה שלפגיעה בו השלכות רבות שהמרכזית היא פגיעה באמון בסיסי, המשתקפת כיום בחשדנות כלפי סביבתו, קושי להסתגל למסגרות חינוכיות, קושי בהיקשרות לדמויות מטפלות, קושי

לצור קשר עם קבוצת השווים ופגיעה ביחסיו עם הוריו. כך למשל, **א.ע היכה את אחיו ובעט באמו, ואופן המשחק שלו מרמז על דפוסים אליהם נחשף. הוא מכה את בובותיו, מכסה את ראשו בשמיכה ומכניס אותן "לעונש בכלא". הוא מרעיב את עצמו ומסרב לאכול במשך שעות ואז מתנפל על האוכל, אוכל מהר ומכניס מזון רב לפיו.**

ה. מעשיה של הנאשמת כלפי **א.ב.י** בת שנתיים וחצי בעת הרלוונטית, כללו מעשה התעללות וארבעה מעשי תקיפת קטין בידי אחראי. כך למשל ביום 29.5.19 בעת ארוחת הצהרים, הנאשמת נטלה את הכיסא שעליו ישבה **א.ב.י**, העמידה אותה, משכה את ידיה מהצלחת ושילבה אותן, כך עמדה מול צלחת האוכל ובכתה במשך 9 דקות בידיים שלובות ולאחר מכן הנאשמת אפשרה לה לאכול בעמידה. בהמשך הנאשמת העמידה אותה במרכז החדר, אחזה בלחיה, הטתה בחוזקה את ראשה לאחור ובאופן זה הוליכה אותה לפנים ולאחור. ביום 4.6.19 הנאשמת משכה וצבטה את אוזנה עד שהיא בכתה. ביום 12.6.19 **השליכה בחוזקה את א.ב.י על המזון מגובה רב ולמחרת היום הנאשמת הורידה בחוזקה את ראשה של א.ב.י לשולחן ודחפה אותה מהכיסא עליו ישבה. ביום 18.6.19 הנאשמת העמידה אותה למשך ארבע שעות כשפניה מופנות לקיר וידיה שלובות.**

הנזק שיכול היה להיגרם ממעשיה של הנאשמת הוא לפגיעה משמעותית ובפרט עת השליכה אותה בחוזקה מגובה רב למזרון. מעשיה של הנאשמת ביטאו בעיקר הטלת פחד ואימה כלפי **א.ב.י**, השפלתה וביזויה, מעבר לכאב הפיזי.

הנזק שנגרם בפועל, כפי שפורט בתסקיר נפגע העבירה ובעדות אמה, כלל שינוי משמעותי שחל בפעוטה לאחר שעזבה את הגן של הנאשמת, נפגעה יכולתה לתת אמון והיא הפכה לחשדנית, עלו התנהגויות קיצוניות של התפרצויות זעם, אלימות וקשיי התנהגות. קיים נזק משמעותי בהתפתחותה, עלו קשיים בתחום האכילה, ורגרסיה בתחום הגמילה. עורכת התסקיר התרשמה כי השלכות הפגיעה בה ניכרות כבר היום על חייה והתפתחותה אינה תקינה.

ו. מעשיה של הנאשמת כלפי **ג.ד**, תינוק בן 10 חודשים בעת הרלוונטית, כללו מעשה התעללות ומעשה של תקיפת קטין על ידי אחראי. ביום 27.5.19 **הנאשמת ישבה על רגליו ואחזה בחוזקה בידיו הפרושות לצדדים בעודו בוכה, הניחה את ידה על לחיו והטתה את ראשו הצידה.** בשתי הזדמנויות נוספות באותו היום הרימה אותו באמצעות משיכה בזרועותיו כלפי מעלה. ביום 20.6.19 **הטיחה את ראשו שוב ושוב על המזון.**

פוטנציאל הנזק ממעשיה של הנאשמת כלפי **ג.ד** קשור לגילו הקטן כאשר הטיית ראשו והטחתו על מזרון פעם אחר פעם כמו גם הרמתו באמצעות משיכת זרועותיו שעלולים היו להוביל לפגיעה פיזית ממשית.

הנזק שנגרם ממעשיה של הנאשמת, כפי שפורט בתסקיר נפגע העבירה ובעדות אמו, כלל בין היתר שהפעוט סבל מהתקפי זעם קשים, נהג לנשוך ולהכות וחווה עיכוב שפתי משמעותי ביחס לגילו.

ז. מעשיה של הנאשמת כלפי **א.ק**, פעוט בן שנה ו-8 חודשים בעת הרלוונטית, כללו שני מעשי תקיפת קטין בידי אחראי. אף שהנאשמת ידעה שא.ק הוא בעל כליה אחת ולכן קיים צורך לנהוג בו בזהירות יתרה, ביום 2.6.19 הנאשמת הדפה את ראשו לאחור וקירבה בחוזקה את הכיסא עליו ישב עד שבטנו הוצמדה לשולחן. ביום 4.6.19 עת ישב על כורסא ושתה מבקבוק, הנאשמת נגשה אליו, **אחזה באמצעות ידה בחוזקה בלחיו ובפיו וסובבה את פניו לצדדים קדימה ולאחור שוב**

שוב שעה שבכה.

פוטנציאל הנזק במעשיה של הנאשמת כלפי א.ק. קשור בגילו הרך ובמצבו הרפואי הספציפי והיה בו מעבר לגרימת כאב, הפחדה והטלת אימה.

הנזק שנגרם בפועל ממעשיה של הנאשמת, כפי שפורט בתסקיר נפגע העבירה ובעדות אמו, כלל בין היתר שינוי משמעותי בהתנהגותו לאחר הפסקת הגעתו לכן כאשר הוא החל להפגין התנהגויות אלימות, הרביץ לעצמו ולסביבתו וסובל מהתקפי זעם. בגן בו שולב לאחר עזיבת גן הנאשמת, **נהג להכות את הצוות וילדי הגן** והתנהגות זו חזרה על עצמה גם כאשר שולב בגן עירייה. הוא מגיב באופן קיצוני למגע של מים חמים או לכלוך, סובל מקשיים בשינה, ומגלה קשיים חברתיים משמעותיים, כאשר הוא אינו יוצר קשרים כלשהם. א.ק. סובל מעיכוב שפתי על רקע קושי רגשי. כך למשל, **הוא הרבה להכות בובות תוך שהאשיון בכך "שלא התנהגו יפה", הוא נטל חבל וקשר את עצמו לכיסא תוך כדי משחק**, וכאשר הוא רואה אוכל שנופל על הרצפה הוא מסתכל על אמו בחרדה ומיד קם לנקות את הלכלוך.

ח. מעשיה של הנאשמת כלפי **א.י.**, תינוק בן 10 חודשים בעת הרלוונטית, **א.ו.ע** בת שנתיים באותה עת **ו.א.ד** בת שנתיים ושבעה חודשים אז, כללו מעשה של תקיפת קטין אחד כלפי כל אחד מהם. כך ביום 31.5.19 הנאשמת האכילה את א.י. בבקבוק בעודו שוכב על גבו כאשר ראשו צמוד לרצפה הוא מנסה להתנגד. א.י. ניסה להתהפך על בטנו וניכר כי חווה מצוקה. ביום 2.6.19 הנאשמת ניגשה לא.ע.ו. שישיבה על הרצפה, **סובבה את ידה לאחור, הרימה אותה באמצעות ידה המסובבת וגררה אותה תוך שהיא בוכה**. ביום 20.6.19 **הנאשמת הכתה בחוזקה בראשה של א.ד.**

מעשיה של הנאשמת כלפי התינוק א.י. והפעוטות א.ו.ע ו.א.ד מעלים סיכון לפגיעה בגופם וזאת נוכח גילם הצעיר ומעשים אלימים כלפיהם.

הנזק שנגרם בפועל ממעשיה של הנאשמת, כפי שפורט בתסקירי נפגעי העבירה, כלל את העובדה שא.י. אובחן במרפאה להתפתחות הילד ותואר שהוא מתקשה לשחק לאורך זמן, מטופל על ידי קלינאית תקשורת בשל עיכוב בהתפתחות הדיבור, כאשר להתרשמות גורמי המקצוע העיכוב ההתפתחותי נובע ממניעים רגשיים. קיים קושי בתחום האכילה ומצב רוחו סוער. הוריו תארו קשיי שינה תקופת ממושכת לאחר עזיבת הגן של הנאשמת, חשדנות כלפי סביבתו, פחד מרעשים וקושי להתמודד עם תסכול. אמו העידה כי סובל מעיכוב התפתחותי בתחומים שונים ונמצא בטיפול. באשר לא.ד. עלה שחל שינוי משמעותי בהתנהגותה לאחר עזיבת הגן של הנאשמת, מתינוקות בעלת מזג טוב היא הפכה לפעוטה סוערת ומרבה לבכות, עלה קושי משמעותי בהשתלבות בגן אחר, קושי בוויסות עצמי והתקפי זעם. נוכח קשייה המתוארים שולבה לבסוף במסגרת של חינוך מיוחד. אימה העידה על הקשיים המשמעותיים שחוותה א.ד. בהסתגלות לכן וברכישת אמון לצוות הגן, נטייתה להתנהגות אלימה ומעשי הענשה עצמית. באשר לא.ו.ע. עלה שבימים הראשונים לאחר חשיפת הפגיעה נקטה באלימות קשה כלפי בני משפחתה, עלו קשיים סביב אכילה והיא סובלת מהתקפי חרדה לנוכח רעשים חזקים.

נפגעי העבירה בכללותם חוו פגיעות פיזיות ורגשיות בעצמם ונחשפו לפגיעות בפעוטות סביבם בגן. מעיון בכלל תסקירי נפגעי העבירה עולים מאפייני נזק דומים הכוללים פגיעה משמעותית באמון הפעוטות כלפי סביבתם, קושי להסתגל למסגרות חינוך ולרכוש אמון לצוותי חינוך, התקפי זעם וקשיים חברתיים. כפי שטענה ב"כ המאשימה, וכפי שעולה מתסקירי נפגעי העבירה, הפעוטות נחשפו בגיל צעיר

ביותר לשימוש באלימות, ועברו תהליך של סוציאליזציה לאווירת האלימות אשר שררה בגן. חלק מהם סיגלו לעצמם התנהגות אלימה, מכים ילדים אחרים בני גילם, וכן מכים בובות באופן אשר מצביע על השפעת מעשי הנאשמת עליהם. אמנם, לא נגרמה שום חבלה פיזית למי מנפגעי העבירה, אך אין בכך כדי למעט מהפגיעה בפעוטות, אשר במקום לזכות ביחס חם ואוהב בגן, חוו אלימות פיזית ונפשית, מצד מי שהייתה אחראית עליהם ואמורה הייתה להגן על שלומם.

קיים קושי לאמוד את הנזקים העתידיים אשר עלולים להיגרם לקטינים כתוצאה ממעשיה של הנאשמת, ולעמוד על השלכות מעשיה לטווח הארוך. אולם ניכר כי פוטנציאל הנזק לפגיעה רגשית ונפשית הוא רב, וכי מעשיה של הנאשמת עלולים להטביע את חותמם על הפעוטות, וימשיכו ללוות את הקטינים ואת הוריהם בעתיד. התנהגותם של הפעוטות, לאחר חשיפת הפרשה, כפי שמתואר בהרחבה בתסקירי נפגעי העבירה, מצביעה על כך שמעשיה של הנאשמת נתנו בפעוטות את אותותיהם, ויחלוף עוד זמן רב עד אשר תקרה השפעתם. ניכר כי גם לאחר שהנאשמת חדלה מלהכות את הקטינים, נותר "הפחד הזה שריר וקיים" (מתוך דליה רביקוביץ, כף יד רשעה).

מעשיה של הנאשמת לא פגעו רק בפעוטות, אלא השליכו גם על חיי הוריהם. קיימת תמונת נזק דומה אצל הורי נפגעי העבירה הכוללת פגיעה באמון כלפי אנשי חינוך וטיפול, רגשות אשם וכעס, כמו גם קושי להתמודד עם השינוי בהתנהגותם של הפעוטות. הנאשמת מעלה באמון שהורי הפעוטות נתנו בה, וכתוצאה מכך התערער לחלוטין האמון של ההורים בכך שביכולתם להפקיד בבטחה בידי אחרים את היקר להם מכל. בנוסף קיימת באופן טבעי פגיעה בתפקודם של ההורים בתקופה הסמוכה לחשיפת העבירות והפגיעה בילדיהם, וניכר כי ההורים מתקשים למצוא מזור לכאבם.

הסיבות שהביאו את הנאשמת לביצוע העבירות קשורות בתחושות לחץ ותסכול מתמשך נוכח קשייה לנהל את הגן בו כמות הילדים היתה גדולה, ומעבר ליכולתה, לצד היעדר צוות סיוע קבוע, לצד התמודדות עם קשיים אישיים ורגשיים ומורכבות יחסיה עם בני משפחתה שלא אפשרה בקשת עזרה.

34. בחינת **מדיניות הענישה הנוהגת** מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשי מאסר במנעד רחב כמפורט להלן:

א. בע"פ 1940/18 **טמוראדה נ' מדינת ישראל** (20.3.19), נדחה ערעורה של נאשמת אשר הורשעה על פי הודאתה בעבירות של התעללות בקטין חסר ישע ותקיפת קטין חסר ישע. הנאשמת עבדה כמטפלת סיעודית עבור קטינה כבת 16 וחצי המרותקת לכיסא גלגלים, סובלת משיתוק מוחין, עיוורון, אפילפסיה ופיגור שכלי. ביום האירוע **ובמשך שעתיים ורבע**, התעללה הנאשמת בקטינה ותקפה אותה בברוטליות בעת ששכבה חסרת אונים במיטתה. הנאשמת הכתה את הקטינה, צבטה אותה וגרמה לה לחבלות הכוללות שטפי דם בירכיה וסימן אדום ברגלה. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש לו עתרה המאשימה הנע בין 3 ל-6 שנות מאסר הינו נמוך מהמתחם הראוי וכך גם העונש לו עתרה בתחתית המתחם, ואולם בית המשפט מצא שאין מקום לחרוג מהעונש לו עתרה המאשימה והשית על הנאשמת עונש של **3 שנות מאסר בפועל**.

בעניין טמוראדה דובר על התעללות, אמנם חמורה, אך בנפגעת אחת, ובמשך כשעתיים ורבע בלבד, במובחן מהמקרה הנוכחי.

ב. בע"פ 5986/08 **כחלון נ' מדינת ישראל** (10.11.08), דחה בית המשפט העליון את ערעורה של נאשמת אשר הורשעה לאחר ניהול הוכחות בעבירות של תקיפה והתעללות בקטין חסר ישע. הנאשמת הייתה גננת ובעלת גן ילדים, והורשעה בכך שבמהלך חודשיים התעללה גופנית ונפשית

ברבים מילדי הגן. הנאשמת נהגה להושיב ילדים בכוח בכיסאותיהם, משכה בשיער ראשם, הטילה ילדים על המזרן, הדפה את ראשם לכיוון הקיר והענישה ילדים בכך שהחזיקה אותם בחדר חשוך. בית המשפט המחוזי השית על הנאשמת עונש של **18 חודשי מאסר בפועל** לצד ענישה נלווית.

בעניין כחלון המעשים נעשו לתקופה ממושכת יותר מפרק הזמן בו הנאשמת בתיק הנוכחי ביצעה את העבירות, ואולם סבורני כי המעשים בתיק הנוכחי חמורים יותר באופן משמעותי, וכך גם חומרת הנזק העלול להתרחש ממעשי התקיפה וההתעללות.

ג. בע"פ 5248/06 **גוריאצקין נ' מדינת ישראל** (9.11.06), נדחה ערעורה של נאשמת אשר הורשעה על פי הודאתה בעבירות התעללות בקטין חסר ישע ובתקיפה בנסיבות מחמירות. הנאשמת עבדה כמטפלת בתאומים בני חצי שנה, בהזדמנויות שונות טלטלה אותם, הכתה וסטרה להם. בית המשפט המחוזי השית על הנאשמת עונש של **18 חודשי מאסר בפועל** לצד ענישה נלווית.

הנאשמת בעניין גוריאצקין פגעה בשני תינוקות במספר הזדמנויות, לעומת הנאשמת בתיק הנוכחי, אשר פגעה ב-10 פעוטות, ובמספר רב יותר של מקרים. אף שהמעשים המתוארים בעניין גוריאצקין מעלים סיכון משמעותי לפגיעה בגופם של התינוקות, הסיכון אינו נופל מהסיכון בו העמידה הנאשמת בתיק זה את נפגעי העבירה.

ד. בע"פ 4302/18 **בוקשטיין נ' מדינת ישראל** (21.1.19), נדחה ערעורה של נאשמת אשר הורשעה על פי הודאתה בעבירות של התעללות בקטין חסר ישע ותקיפת קטין חסר ישע. הנאשמת עבדה במשך 4 חודשים כמטפלת לפעוט בן פחות משנה, ובהזדמנויות שונות תקפה אותו וגרמה לו חבלות. כך למשל השליכה על אפו צעצוע קשיח, הפילה מספר פעמים את העגלה שעליה ישב כך שראשו שמוט לפנים, דחפה בכוח אצבעותיה לעומק גרונו וגרמה לו לחבלה, קיפלה את גופו בכוח וגלגלה אותו על הרצפה, הניפה אותו באגרסיביות והטיחה אותו בעגלה. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם עונש הנע בין שנה ל-4 שנות מאסר בפועל**, והשית על הנאשמת עונש של **15 חודשי מאסר בפועל** לצד ענישה נלווית.

במקרה זה מדובר במעשי התעללות חמורים שהעמידו את התינוק בסיכון משמעותי לגרימת נזק לגופו. פסק הדין קובע את מתחם העונש הראוי בגין פגיעה בנפגע עבירה יחיד, לעומת ריבוי נפגעי העבירה בתיק הנוכחי.

ה. בת"פ (מח' מר') 24262-06-18 **מדינת ישראל נ' סקיבנקו** (14.7.19), הורשעה נאשמת על פי הודאתה בעבירות של הריגה ותקיפת קטין על ידי אחראי (ריבוי עבירות). הנאשמת, סייעת בגן ילדים, תקפה תשעה תינוקות בגן בהזדמנויות רבות בכך שאחזה בכוח בזרועם, טלטלה באוויר, בעטה בהם, הטיחה אותם לרצפה וגררה אותם. כמו כן הנאשמת כיסתה את ראשם וגופם של תינוקות ששכבו על מזרן ופניהם למזרן, הידקה את הסמיכה סביב ראשם וגופם ואחזה בהם מבלי להשאיר פתח לנשימה. בהמשך שכבה על אחת התינוקות עד שגרמה למותה. בית המשפט קבע מתחם עונש נפרד **לעבירת תקיפת קטין בידי אחראי, הנע בין שנתיים ל-4 וחצי שנות מאסר**, ומתחם נפרד לעבירת ההריגה, והטיל על הנאשמת עונש כולל של 17 שנות מאסר בפועל.

מובן שמדובר בתיק חמור באופן משמעותי מהתיק דנן בשל התוצאה הרת האסון בעבירת ההריגה, ואולם ניתן ללמוד ממנו באשר למתחם העונש הראוי בעבירות של תקיפת קטין בידי אחראי בנסיבות המתוארות, שהן פחות חמורות מהתיק הנוכחי.

ו. ת"פ (מח' חי') 8869-11-19 **מדינת ישראל נ' כהן** (5.5.21), הורשעה נאשמת על פי הודאתה בעבירה של התעללות בקטין על ידי אחראי. הנאשמת עבדה כמטפלת בגן ילדים ביצעה **במהלך יום אחד במשך כשעתיים** מעשי אלימות מרובים כלפי פעוטות הגן, סטרה והכתה בפניהם, משכה בשערם, בעטה בראשם, דרכה עליהם ונהגה בהם באכזריות. בית המשפט קבע **מתחם עונש הנע בין 14 ל-36 חודשי מאסר בפועל**. הנאשמת ללא עבר פלילי, בעלת נסיבות אישיות, משפחתיות ונפשיות מורכבות אשר שולבה בטיפול ושירות המבחן התרשם מסיכון נמוך במצבה, נדונה לעונש של **15 חודשי מאסר בפועל**.

במקרה זה מדובר במעשי התעללות של נאשמת כלפי מספר פעוטות בפרק זמן קצר בן שעתיים במהלך יום אחד, וכי בעשרה ימים נוספים שתועדו לא נצפתה התנהגות אלימה, וזאת בשונה ממעשיה של הנאשמת אשר נפרסו על פני למעלה משלושה שבועות.

ז. בת"פ (ש' ת"א) 1525-11-18 **מדינת ישראל נ' אלקיים** (19.4.21), הורשעה נאשמת על פי הודאתה בשלוש עבירות של תקיפת קטין על ידי אחראי וריבוי עבירות של תקיפה סתם. הנאשמת עבדה כגננת בגן ובמהלך תקופה בת שבועיים ביצעה 31 מעשי תקיפה כלפי 19 פעוטות ובכלל זה הרימה פעוט ביד אחת והושיבה אותו בגסות על כיסא, משכה מזרן עליו ישנו פעוטות וגרמה להם ליפול לרצפה, במספר פעמים הושיבה פעוטות בכוח על כיסא, כופפה את ראשה של פעוטה לאחור בחוזקה, משכה פעוט ברגלו בחוזקה, אחזה בחוזקה בידה של פעוטה ודחפה אותה לעבר הקיר, הצמידה חיתול לפניהם של פעוטות, הושיבה בחוזקה פעוטות על הרצפה, משכה בשערן של פעוט, טלטלה בחוזקה סל קל בו ישבה פעוטה, הצמידה חיתול לפניה וסובבה את ראשה בכח, אחזה בפניו של פעוט וסובבה בכוח, תפסה פעוטה בחולצתה וגררה אותה. בית המשפט קבע **מתחם עונש הנע בין 18 ל-30 חודשי מאסר בפועל**. הנאשמת ללא עבר פלילי, נדונה לעונש של **22 חודשי מאסר בפועל** לצד ענישה נלווית.

בעניין אלקיים הורשעה גננת בשלוש עבירות של תקיפת קטין בידי אחראי וריבוי עבירות של תקיפה סתם כלפי 19 פעוטות הגן במשך שבועיים. מדובר במעשי אלימות פחות חמורים ממעשי הנאשמת בתיק הנוכחי כאשר הסיכון הפוטנציאלי שבהם נמוך משמעותית ממעשיה של הנאשמת.

עיון כולל במדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי במקרים דומים - גם אם קלים יותר - הוטלו עונשי מאסר קלים באופן יחסי לענישה הראויה במקרה הנוכחי.

35. בכל הנוגע לענישה הראויה, סבורני, כעמדת המאשימה, כי הגיעה העת להחמיר את רמת הענישה הנוהגת בעבירות של התעללות בקטינים ובחסרי ישע, בפרט כאשר עסקינן בריבוי מקרים של התעללות על-ידי גננת בפעוטות רכים בשנים. סבורני כי ראוי שעונשה של הנאשמת יהא חמור יותר באופן משמעותי מהעונשים שנגזרו עד כה על גננות שהורשעו בעבירת התעללות בקטינים. ואולם, כעמדת ההגנה, גם כאשר מחמירים את רמת הענישה, יש לעשות כן באופן הדרגתי. זאת כדי להבטיח את עקרון שוויון הנאשמים בפני החוק. יפים לעניין זה דברי כב' השופט י' עמית בע"פ 2247/10 **ימיני נ' מדינת ישראל** (12.1.11):

"על רקע רף הענישה המקובל בעבירות של הריגה ושל הריגה והפקרה בתאונת דרכים, איני רואה מנוס מהמסקנה כי בית המשפט המחוזי חרג באופן קיצוני מרמת הענישה המקובלת בנסיבות דומות. אכן, הרצון לנקוט ביד קשה כלפי אלה המזלזלים בחוקי התנועה, האדישים לחיי זולתם,

משותף לכולנו. עם זאת, הגבהה כה חריגה של רף הענישה הנוהג, אינה יכולה להיעשות בבת אחת, והיא מבטאת סטיה מעקרון אחדות הענישה, אשר טוב לה שתיעשה באופן הדרגתי".

36. בעניין זה נתתי דעתי להצעת חוק העונשין (תיקון מס' 140 והוראת שעה) (החמרת הענישה

בעבירות אלימות נגד קטין או חסר ישע), התשפ"א-2021 (ה"ח הממשלה 1396, 3.3.21). הצעת החוק הממשלתית נועדה להחמיר את הענישה בעבירות אלימות נגד קטין או חסר ישע, שבהם מבצע העבירה אחראי עליו, אך אינו בן משפחתו. על פי דברי ההסבר להצעת החוק, בשנים האחרונות נחשפו מקרים קשים של תקיפה והתעללות בקטינים ובחסרי ישע במסגרות טיפוליות על ידי הצוות האחראי עליהם. מתוך רצון לתת מענה מקיף לתופעה קשה זו באפיק הפלילי, הוצע להתאים את הענישה בגין תקיפה והתעללות בקטינים ובחסרי ישע כך שיהלמו את חומרת המעשים הקשים באוכלוסיות פגיעות במיוחד וישקפו מדרג ענישה הולם ביחס לעבירות אחרות. הצעת החוק מפנה לפסיקת בית המשפט העליון אשר קבעה כי יש לנקוט ענישה מחמירה במקרים חמורים של תקיפה והתעללות בקטין או בחסר ישע על ידי מי שהופקד על הטיפול בו ועל השמירה עליו, ובהמשך לכך, הצעת החוק נועדה להמשיך את הקו התקיף נגד עבירות המבוצעות בידי אחראי על קטין או חסר ישע כדי לאפשר נקיטת עונשים הולמים על מבצעי העבירה.

37. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 יג'), אני קובע כי מתחם העונש ההולם בגין כל האישומים הוא החל מ-8 ועד ל-13 שנות מאסר בפועל.

38. במקרה זה, לא קיימים שיקולים אשר מצדיקים חריגה מהמתחם, לחומרה או לקולה. הנאשמת שולבה בשיחות פרטניות בשירות המבחן ולאחרונה אף שולבה בטיפול במסגרת "חכמת נשים". ברם, מדובר בהליך שיקומי הנמצא בראשיתו שאינו מאפשר לקבוע כי הנאשמת עברה הליך שיקומי משמעותי לרבות שינוי עמוק בהתנהגותה ובדרך חשיבתה באופן אשר יצדיק חריגה לקולה ממתחם העונש ההולם כנדרש בסעיף 40ד(א) בחוק ולא ניתן אף לקבוע כבר עתה שקיים סיכוי של ממש לשיקומה.

39. סבורני שאין מקום לקבל את טענת ההגנה לחריגה ממתחם העונש ההולם נוכח טענת הגנה מן הצדק. אמנם קיימת סמכות לחריגה מהמתחם בשל הגנה מן הצדק, ואולם בנסיבות הספציפיות של המקרה הנוכחי, יש לתת משקל לטענה רק בקביעת עונשה של הנאשמת בגדרו של מתחם העונש, כפי שיובהר להלן.

גזירת העונש המתאים לנאשמת

40. בגזירת העונש המתאים לנאשמת, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. במסגרת זו מן הראוי לתת את הדעת לכך שמדובר בנאשמת כבת 28, ללא עבר פלילי, אשר לאורך השנים גילתה תפקוד תקין במסגרות חייה, וזו הסתבכותה הראשונה עם החוק. בתקופת ילדותה התמודדה עם חוויות פגיעה באופן שפגע בהתפתחותה הרגשית וביכולתה לגלות אמפתיה, יצרו דימוי עצמי נמוך, נטייה לריצוי וקושי לשלוט בדחפים. קשריה עם הוריה מורכבים והשפיעו על המשך עבודתה בגן על אף הגדלת מספר הילדים בגן וקשייה להתמודד עם ניהולו. סבורני כי נסיבות חייה המורכבות השפיעו על ביצוע העבירות דנן. מובן שעונש מאסר ממושך יקשה על הנאשמת בהיותו מאסר ראשון ובפרט לנוכח רצונה להקים משפחה ולסעוד את אביה הסובל ממחלה קשה וכן בשל מצבה הרגשי המורכב. עונש מאסר ממושך יפגע אף במשפחתה של הנאשמת, בפרט על רקע מחלתו של אביה. הנאשמת הודתה ונטלה אחריות למעשיה כבר בעת חקירתה במשטרה ובהמשך הודתה

בעיקרי המעשים בפני בית המשפט ובשירות המבחן. ניהול ההוכחות בתיק היה ממוקד ואפקטיבי, השתרע על פני יום דיונים אחד בלבד, ובעיקרו נסב על שאלות משפטיות ולא הצביע על היעדר נטילת אחריות. בנוגע לחלק מהמעשים המפורטים בכתב האישום אף התקבלו טענות ההגנה, במישור הראייתי והמשפטי. הנאשמת מביעה חרטה וכאב על הנזק שגרמה ועל הפגיעה החמורה בפעוטות ובהוריהם, מבינה את חומרת מעשיה ומגלה הבנה לכך שעונש מאסר בפועל תואם את חומרת העבירות, והיא מכינה עצמה לכך. הנאשמת ביטאה מצוקה רגשית ותחושת ייאוש ואובחנה על ידי פסיכיאטר כסובלת מפוסט טראומה ומדיכאון. היא שולבה לאחרונה בטיפול פרטי במסגרת "חכמת נשים", ממנה דווח שהנאשמת מתמודדת כיום עם קשיים רבים וניכרים הקשורים בעבירות והשלכתן, וחווית איום ונרדפות שלה ושל משפחתה. בנוסף הנאשמת שולבה בטיפול פרטי בשירות המבחן מאז חודש ספטמבר 20' ובמהלך השיחות גברה הבנתה של הנאשמת לחומרת העבירות ולנזק הקשה שגרמה.

כמו כן נתתי דעתי לתקופה המעצר בת שלושה חודשים וחצי שבה שהתה הנאשמת במעצר והתקופה הממושכת בה שהתה בתנאי מעצר בית.

הנאשמת חוותה מאז חשיפת הפרשה השמצות, נאצות, גידופים ואיומים לפגיעה בה ובבני משפחתה, וזאת מצד הורי נפגעי העבירה ומחלקים שונים בציבור בעיקר ברשתות החברתיות, וכן בהפגנות ואף באולם בית המשפט כאשר משמר בית המשפט נאלץ לאבטח אותה ולהגן עליה מפני הקהל שהגיע לבית המשפט. בשל כך היא שילמה מחיר אישי רב. בין היתר, היא נאלצה להעתיק את מקום מגוריה במהלך ניהול ההליך, לאחר שמקום מגוריה פורסם לצד קריאות לפגוע בה, והיא מצויה מזה תקופה ארוכה בתנאים מגבילים קשים, בין היתר בשל הסיכון הנשקף לה.

הכעס הציבורי כלפי הנאשמת מצד ההורים לנפגעי העבירה, ובכלל, הוא מובן, נוכח הנסיבות הקשות שבתיק זה, ופעילותם של ההורים בזירה הציבורית היא כמובן לגיטימית. עם זאת, הפצת הסרטונים ממצלמות הגן ופרטים מחקירת הנאשמת באמצעי התקשורת על ידי משטרת ישראל, ועדכון הורי נפגעי העבירה בפרטים על אודות החקירה על ידי היחידה החוקרת, ליבו את האווירה הציבורית הסוערת ותרמו להסלמת השיח האלים כלפי הנאשמת ובני משפחתה. בהקשר זה, סבורני כי לא ראוי שהמשטרה תנסה להשפיע על האווירה הציבורית.

בית המשפט העליון קבע לא אחת שתופעת ההדלפות מחקירת משטרה ראויה לגינוי ויש להוקיעה. תופעה זו עלולה לפגוע בטוהר ההליך הפלילי, ולעיתים אף בחקירה עצמה (בעניין זה ראו בע"פ 3372/11 קצב נ' **מדינת ישראל** [20.11.11], פסקה 400). התנהלות משטרת ישראל בהפצת סרטוני מצלמות הגן באמצעות דוברות המשטרה בשלב "הצהרת התובע" והדלפת פרטים מהחקירה עוד בטרם הוגש כתב אישום, ולפיכך אף בטרם נחשפו להגנה, תרמו להעצמת הסערה הציבורית, ויש לתת לכך משקל בקביעת עונשה של הנאשמת בתוך מתחם העונש. עם זאת, לא שוכנעתי שחשיפת חומרי החקירה לציבור והאווירה הציבורית השפיעו, כפי שנטען, על שיקול דעתה של המאשימה בקביעת סעיפי האישום ובהגשת כתב האישום לבית משפט זה, כמו גם בעתירתה לעונש, אשר חזקה כי המאשימה שקלה שיקולים ענייניים. כמו כן, לא מצאתי כי חשיפת סרטוני מצלמות הגן גרמה לזיהום הראיות וזאת כיוון שהורי הפעוטות ממילא לא העידו בבית המשפט בהליך ההוכחות. בסופו של דבר, האווירה הציבורית פגעה בנאשמת, אך לא פגעה בזכותה של הנאשמת להליך הוגן.

הצתת בית המשפחה על ידי אדם שאינו נמנה על הורי נפגעי העבירה מהווה ביטוי קיצוני לאווירה הציבורית הפוגענית שהיתה בשיאה באותה עת. הצתת בית המשפחה מהווה חלק מהנזקים שנגרמו לנאשמת ולמשפחתה, כתוצאה מביצוע העבירה ומההליך הפלילי בעניינה. הצתת הבית העמידה אנשים בסכנת חיים ונגרם נזק כבד לרכוש, אשר לטענת ב"כ הנאשמת, מרביתו טרם תוקן. על חומרת האירוע של הצתת בית משפחת הנאשמת

ניתן ללמוד מגזר דין בת"פ (מח' מר') 52977-07-19 **מדינת ישראל נ' רצון** (16.7.20) - שניתן בעניינו של הנאשם אשר הורשע בהצתת הבית ביום 6.7.19. הנאשם בהצתה נדון לעונש של 40 חודשי מאסר בפועל (בסך הכל 42 חודשי מאסר כולל הפעלת מאסר מותנה), מאסר על תנאי ופיצוי לאביה של הנאשמת, לאחיה שמתגורר בסמוך ולשני שכנים שביתם נפגע.

שירות המבחן העריך קיומו של סיכון להישנות אלימות ברמה בינונית, נוכח עמדות הנותנות לגיטימציה לשימוש באלימות ככלי חינוכי, נוקשות חשיבתית ואימפולסיביות. הערכת סיכון זאת נסמכת על מאפייניה של הנאשמת, ואין מקום לחלוק עליה. עם זאת, לנוכח החשיפה הרבה אשר לה זכתה הפרשה, יש להניח שהנאשמת לא תוכל לשוב ולעסוק בתחום אף שנים ארוכות לאחר תום נשיאת עונש המאסר, ומכאן שהסיכון הנשקף מפניה בפועל להישנות אלימות בנסיבות דומות, הוא נמוך.

41. עוד יש לתת את הדעת לשיקול הרתעת הרבים בגדרו של המתחם, וזאת בשים לב לחומרת העבירה והצורך להוקיע ולהעביר מסר חד וברור בדבר החומרה שיש באלימות כלפי פעוטות חסרי ישע אשר ננקטת על ידי מי שאחראי על שלומם וביטחונם. ראוי שהענישה בעבירות מסוג זה תהיה לנגד עיניהם של כל אלה שבידיהם מופקדים תינוקות, ילדים וחסרי ישע.

42. באיזון בין השיקולים השונים, סבורני כי יש לגזור על הנאשמת עונש חמור יותר באופן משמעותי מהעונשים שהוטלו עד כה על גננות אשר הורשעו בעבירת התעללות בקטינים. בהתייחס למתחם העונש ההולם שנקבע, יש לגזור על הנאשמת עונש בחלקו התחתון יחסית של מתחם העונש, אם כי לא בתחתית המתחם, ואשר לא יפחת מהעונש המרבי הקבוע בחוק בצד עבירה אחת של התעללות בקטין או חסר ישע על ידי אחראי, אשר דינה תשע שנות מאסר. עקרון ההלימה, שהוא העיקרון המנחה בענישה, מצדיק כי עונשה של הנאשמת, אשר הורשעה בעבירות התעללות ותקיפה רבות כלפי קטינים חסרי ישע, יהא בהלימה למעשים שהיא עוללה לעוללים הקטינים. זאת בנוסף לעונש מאסר על תנאי.

הפיצוי הכספי

43. סבורני כי יש להטיל פיצוי משמעותי על הנאשמת, עבור כל אחד מנפגעי העבירה. במישור העקרוני קיימת חשיבות רבה לפסיקתם של פיצויים לנפגעי עבירה, וזאת גם במקרים שבהם מתעוררות שאלות הנוגעות להיקפו של הנזק המדויק, וקיומו של הליך אזרחי אשר יכול לתת מענה לכך. תכליותיו של הפיצוי בהליך הפלילי הן, בין היתר, לתת ביטוי והכרה חברתית, במסגרת ההליך הפלילי, למעמדם ולסבלם של נפגעי העבירה, ובמקביל ולהעניק סעד מהיר יחסית לנפגעי העבירה, במטרה לסייע להם בשיקום חייהם. מובן הדבר שאין בכך כדי לשלול אפשרות מנפגעי העבירה להגיש הליך אזרחי בגין מלוא נזקיהם, ואולם אין בכך כדי לגרוע מתכליותיו האמורות של הפיצוי הפלילי (ראו דברי כב' הנשיאה א' חיות בדנ"פ 5625/16 **אסרף נ' טווק** [13.9.17], פסקה 14; ודברי כב' השופטת ד' ברק ארז בע"א 6925/16 **מדינת ישראל נ' ג'רחי** [12.5.19] פסקה 22).

בנסיבות המקרה הנוכחי, מתוך תסקירי נפגעי העבירה, כמו גם על פי הדברים שהעידו הורי נפגעי העבירה, עולה כי הנזק שנגרם לפעוטות כולל פגיעה בתפקודם, בהתנהגותם, וביכולתם לרכוש אמון ולהסתגל למסגרות חינוכיות חדשות. הפגיעה הקשה בילדיהם, גרמה למשבר גם בקרב ההורים ובני משפחות הפעוטות והשלכות מעשי הנאשמת צפויים ללוות את הפעוטות והוריהם עוד זמן רב. תסקירי נפגעי העבירה העריכו כי הפעוטות והוריהם זקוקים לסיוע גורמי מקצוע, ולפיכך סבורני כי הטלת פיצוי כספי משמעותי שאותו יוכלו ההורים להפנות לשיקום מצבם של הפעוטות, יהיה בו גם משום העברת מסר של

הכרה בפגיעה בהם ובסבלם. בנסיבות אלה, יש לפסוק עבורם פיצוי משמעותי. עם זאת, בשל מצבה הכלכלי הקשה של הנאשמת, ותקופת המאסר הממושכת אשר נגזרת עליה, יש לפרוס את תשלום הפיצוי לתשלומים, באופן אשר יסייע לנאשמת בפירעון הפיצוי.

לבקשת הורי נפגעי העבירה, ובשל הקושי להעריך באופן דיפרנציאלי את הנזק שנגרם לכל קטין וקטין בנפרד, הפיצוי שיוטל על הנאשמת יחולק באופן שווה בין נפגעי העבירה. זאת אף שקיימים הבדלים בחומרת המעשים שביצעה הנאשמת ביחס לפעוטות השונים.

כפי שקבע בית המשפט העליון, במקרים בהם בוצעו עבירות כלפי מספר קורבנות, ניתן לפסוק פיצוי עד לסכום המרבי הקבוע בסעיף 77 בחוק העונשין לטובת כל אחד מהניזוקים הישירים בעבירה (בעניין זה ראו בדנ"פ 5625/16 אסרף נ' טווק [13.9.17] ובע"פ 968/20 פלוני נ' מדינת ישראל [22.3.21]).

סוף דבר

44. **אשר על-כן, הנני גוזר על הנאשמת את העונשים הבאים:**

- א. **תשע וחצי שנות מאסר בפועל**, בניכוי ימי מעצרה מיום 21.6.19 עד יום 10.10.19.
 - ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, לבל תעבור הנאשמת במשך שלוש שנים מיום שחרורה ממאסר עבירה מהעבירות שבהן הורשעה.
 - ג. **פיצוי בסך 400,000 ₪**. הפיצוי יחולק שווה בשווה בין עשרת נפגעי העבירה, כך שכל נפגע עבירה יקבל פיצוי בסך של 40,000 ש"ח. הפיצוי יועבר להורי הנפגעים. הפיצוי יופקד במזכירות בית המשפט ב-25 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, שהראשון שבהם ביום 1.10.21. אם לא ישולם תשלום כלשהו במועדו, תעמוד היתרה לפירעון מיידי.
- הנאשמת תתייצב לריצוי מאסרה בבית הסוהר נווה תרצה ביום 6.9.21, עד השעה 10:00, כשברשותה תעודת זהות וגזר הדין.
- מזכירות בית המשפט תמציא העתק גזר דין לשירות המבחן.
- זכות ערעור לבית-המשפט העליון תוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ח תמוז תשפ"א, 08 יולי 2021, בנוכחות הצדדים.

[1] כפי שתוקן בהחלטה מיום 20.6.21.